

De 3 Beste Argumenten tegen het Christendom

☾ Moslim Apologeten Weerlegd ☾

Deo Volente^{NL}

Laat de Bijbel spreken

© Deo Volente NL 2017 Het is toegestaan dit materiaal te verspreiden. De makers doen het verzoek dat de bron wordt vermeldt en dat er niet zonder context wordt geknipt en geplakt uit dit werk.

Inhoudsopgave

(De weerlegging van) de 3 Beste Argumenten tegen het Christendom

Deel 1	De Inspiratie van de Tora	p. 4
Deel 2	De Inspiratie van de Evangelien	p. 9
Deel 3a	De Overlevering van de Koran en de Bijbel	p. 19
Deel 3b	De Traditie van de Koran	p. 25
Deel 3c	De Manuscripten van de Koran	p. 37

Weerlegging van de 3 Beste Argumenten tegen het Christendom vanuit de Islam

In het gesprek met moslimapologeten kom je nogal wat [argumenten](#) tegen waarbij je je afvraagt of die wel zo goed doordacht zijn. Veelal zijn het argumenten die de positie van de moslims zelf om zeep helpt wanneer je hun argumenten omdraait en diezelfde principes tegen de Islam gebruikt. Want het is nu eenmaal een gegeven en een eeuwenoude debattactiek: Wanneer je een argument gebruikt dat, wanneer toegepast op jouw eigen positie, jouw eigen standpunt ondermijnt dan is jouw argument slecht. Als jij bijvoorbeeld geïnteresseerd bent in de politiek en zegt dat werkelozen niet zouden mogen stemmen terwijl jij zelf werkeloos bent, dan doe je jezelf behoorlijk tekort en neem je jezelf de wind behoorlijk uit de zeilen. Van dien aard is de apologetiek van de Islam.

deel 1 de Inspiratie van de Thora

Op het internet zijn er in Nederland niet veel moslims bezig met apologetiek. Je zal veelal Engelstalige sites zien die zich hiermee bezighouden. Hetzelfde geldt overigens ook voor Christenen. Maar zelden kom je het tegen dat moslims hun, naar eigen zeggen, sterkste argumenten tegen een positie ventileren in een artikel. En natuurlijk, zoals in verreweg de meeste gevallen van de Islamitische apologetiek op het internet, worden deze argumenten gemaakt tegen het Christendom. Dit artikel trok dan ook meteen de aandacht, want zeg nou zelf: drie voor de prijs van een is een aanbieding die weinigen aan hun neus voorbij zouden laten gaan. Dit brengt ons dan ook bij het eerste moslimargument (in het blauw):

“Punt 1;

Welke Pentateuch is authentiek en geïnspireerd? De Hebreeuwse Pentateuch, De Griekse vertaling, of de Samartian versie, die onderling talloze verschillen vertonen. De Griekse vertaling en de Samartiaanse versie hebben 900 overeenkomsten die verschillen met de Hebreeuwse versie. En de Samartiaanse versie heeft 6000 verschillen die verschilt van de Hebreeuwse versie. (Mustafa El Azaami, The history of the Quranic Tekst, 243).

- Deuteronomium 27;4 komt overeen met de Dode Zeerollen en de Samaritaanse Thora en NIET met de Masoretische tekst. Het is een opmerkelijk verschil tussen de Berg Ebal (Masoretische tekst) en de berg Gerizim (Samaritaanse Thora en Dode Zeerollen).
- Mattheus 12:17-18 komt overeen met de Dode Zee-Rollen en de Masoretische versie en NIET met de Septuagint.
- Lukas 4:17-18 komt overeen met de Septuagint en NIET met de Dode Zee-Rollen noch de Masoretische versie
- In Deuteronomium 32;43 staat een toevoeging in de Septuagint, dat niet is opgenomen in de Masoretische tekst.”

Voordat wij deze vraag beantwoorden moeten we ons afvragen wat men onder geïnspireerde tekst verstaat. Uiteraard kan er met “geïnspireerde tekst” niet bedoeld worden “de tekst die de profeten hebben opgeschreven”, omdat wij die originele teksten niet meer hebben. En dit geldt zowel voor de Bijbel als voor de Koran. Wat er wel mee bedoeld wordt is “de juiste weergave van de geïnspireerde tekst die de profeten hebben overgeleverd”. Het is duidelijk dat de Bijbelse auteurs van het nieuwe testament geen beroep deden op de Samaritaanse Pentateuch (SP). Hun citaten kwamen of van de Hebreeuwse Tenach of van de Griekse Septuaginta (LXX). Ook duidelijk is dat een vertaling per definitie geen geïnspireerde tekst kan zijn. Het doel van de LXX is dan ook het zo goed mogelijk weergeven van de tekst uit de originele taal waarvan het een vertaling is. Dus blijft de in de originele taal geschreven Hebreeuwse tekst over zoals weergegeven in de Masoretische Tekst (MT) en de Dode Zee Rollen (DZR). Zijn er varianten in de tekst? [\[1\]](#) Tuurlijk. Dat is nu eenmaal inherent aan het handmatig kopiëren van een tekst. Iedere handmatig gekopieerde tekst kent varianten. (en ik herhaal het ook nu weer eens een keer: **ook de Koran kent variëte lezingen!**) Betekent dit dan automatisch dat de tekst dan onbetrouwbaar is? Niet persé.

Het is algemeen bekend dat de profeten de tekst van de Joodse Bijbel in het Hebreeuws/Aramees hebben geschreven en doorgegeven aan de volgende generaties. Dus het Hebreeuws is de basis tekst. De Griekse vertaling van de Joodse Bijbel wordt vaak ook gebruikt in het Nieuwe Testament omdat het nu eenmaal in het Grieks werd geschreven voor de Griekssprekende wereld. Dit is vergelijkbaar met hoe de wetenschappelijke wereld zich vandaag de dag voornamelijk uit in het Engels. De LXX is een oude vertaling/commentaar op de Hebreeuwse tekst. Het geeft weer wat op zijn minst een van de toenmalig Joodse interpretatie van de Hebreeuwse originele tekst is geweest. Zoals gezegd zou het geen schokkend nieuws moeten zijn dat er verschillen zijn tussen de handgeschreven teksten van de DZR en de MT. Welke is de originele lezing? Dat zal of tekst A of tekst B zijn. Er is geen reden te speculeren dat er een andere tekst is dan de tekst die wij hebben. Doen we ook niet bij de Koran wanneer wij daar varianten van de tekst tegenkomen. Zoals de gerenommeerde Bijbelgeleerde Daniel B Wallace zegt: *An ounce of evidence is worth a pound of presumption.*

Met andere woorden: een ons aan bewijs [de tekst die wij hebben] is een pond aan aannames waard [de vermeende tekst waarvan wij het bestaan niet eens weten].

Bijvoorbeeld, wanneer wij kijken naar de Sana'a manuscripten die gevonden zijn in het gelijknamige Yeminitische stadje Sana'a, hetgeen vroege manuscripten zijn en dus vroege lezingen bevatten van de Koran tekst, dan zien we verschillen tussen die teksten en die van de huidige Arabische Koran die door moslims wereldwijd gebruikt worden.^[2] Wanneer wij aan moslims vragen, die eerlijk het bewijsmateriaal inzien, wat de originele tekst zou moeten zijn dan zal de moslim geen sluitend bewijs kunnen produceren welke van de twee de originele tekst is, zonder het toepassen van tekst kritiek. Een eerlijke moslim zal moeten toegeven dat hij dat niet zeker weet en zeggen dat het of de huidige tekst is of de tekst van Sana'a. Met andere woorden: De moslim zal niet zeggen dat wellicht een derde, tot nog toe onbekende variant van de tekst de originele tekst zou kunnen zijn. Er is namelijk geen reden om dat aan te nemen dat zo een tekst überhaupt bestaat. Is het mogelijk dat zo'n tekst bestaat? Zeker. Maar is er een reden om zo een onbekende tekst te opperen boven de bestaande tekst? Helemaal niet. De moslim zal juist redeneren dat wij niet zouden moeten speculeren, maar dat wij ons zouden moeten richten naar de teksten die wij reeds hebben. Met andere woorden: de teksten waarvan wij weten dat die bestaan zouden de basis van onze tekstkritiek moeten zijn en niet eventuele onbekende lezingen die misschien wel niet eens bestaan. Zo dus ook met de Bijbel. Indien wij variante lezingen tegenkomen in verschillende bronnen, zij het de DZR, de MT of de LXX, dan zijn die lezingen leidend. Een van de lezingen geeft de originele lezing weer en geen andere onbekende tekst die wij niet bezitten of die misschien wel niet bestaat.

De auteur gaat dan verder met vier specifieke voorbeelden die volgens hem sterk bewijs zijn dat de tekst van de Bijbel niet te vertrouwen is door de verschillen te benadrukken tussen de MT, de DZR, de SP en de LXX. Voordat wij die voorbeelden gaan bekijken staan we even stil bij de inleiding van die vier voorbeelden. Bij de bewering "De Hebreeuwse Pentateuch, De Griekse vertaling, of de Samartian versie, die onderling talloze verschillen vertonen. De Griekse vertaling en de Samartiaanse versie hebben 900 overeenkomsten die verschillen met de Hebreeuwse versie. En de Samartiaanse versie heeft 6000 verschillen die verschillen van de Hebreeuwse versie. (Mustafa El Azaami, The history of the Quranic Tekst, 243)." dient men stilt te staan bij het feit dat de LXX een vertaling/interpretatie is van de Hebreeuwse tekst. Iedereen die een tekst vertaald heeft weet dat men nooit teksten 1 op 1 vertaalt. Vertalers maken vaak gebruik van de literaire vrijheid die zij genieten als vertalers en parafaseren soms ook. Dus verschillen dienen wij in te calculeren. De LXX geeft dus plausibel het Hebreeuwse origineel weer van de tekst waarvan het een vertaling is. Maar ook hier geldt weer de aloude bekende regel die een doorn in het oog van iedere moslimapologeet is: Met al de verschillen tussen de teksten is het een gegeven dat de teksten dezelfde boodschap doorgeven. En niet één tekst, niet de MT, noch de SP, noch de DZR, noch de LXX geven een tekst weer die men zou verwachten van een vermeend originele Islamitische versie van de Thora waarvan moslims nog steeds beweren dat die ergens buiten het zicht van de mensheid rond moet zweven.

Voorbeeld nummer 1: "Deuteronomium 27;4 komt overeen met de Dode Zeerollen en de Samartiaanse Thora en NIET met de Masoretische tekst. Het is een opmerkelijk verschil tussen de Berg Ebal (Masoretische tekst) en de berg Gerizm (Samartiaanse Thora en Dode Zeerollen)."

Er wordt niet gezegd wat overeenkomt met de Samaritaanse Thora. Wellicht bedoelt de auteur dat de LXX overeenkomt met de DZR en de SP? Volgens de auteur is er “een opmerkelijk verschil tussen de Berg Ebal (Masoretische tekst) en de berg Gerizim [sic] (Samaritaanse Thora en Dode Zeerollen).” Echter wanneer wij de tekst bekijken zien wij dat dit helemaal niet klopt:

De MT heeft Ebal
De LXX heeft Gaibal
De SP heeft Gerizim
De DZR heeft niets!

Omdat de DZR zo oud zijn is de tekst vaak heel gefragmenteerd. Dat betekent dat er op veel plaatsen een gedeelte van de manuscript helaas verloren is gegaan, zij het door beschadiging of simpelweg een onleesbare tekst vanwege verwassen inkt. Van Deut 27:4 heeft in de DZR wel een gedeelte van de tekst het overleefd, maar de precieze plek met de locatie van de berg is vermist. Dus de moslims die dit beweren hebben hun huiswerk niet goed gedaan. Wat Deut 27:4 betreft is het de MT en de LXX die getuigen tegen de SP. Maar zelfs al was dat niet het geval, dan nog hebben we een tekst dat of Ebal of G'rizim aangeeft. Er is geen reden om te denken dat er een andere tekst heeft bestaan dan wat deze teksten aangeven.

Voorbeeld nummer 2: “Mattheus 12:17-18 komt overeen met de Dode Zee-Rollen en de Masoretische versie en NIET met de Septuagint.”

Wat dit met de Pentateuch te maken heeft is niet helemaal duidelijk. Mattheus 12:17-18 is een citaat uit Jesaja 42. Maar hoe dan ook, dit verschil kan heel makkelijk worden verklaard door het feit dat de LXX niet alleen een vertaling is maar ook een commentaar/interpretatie. Vaak worden verzen niet alleen vertaald in de LXX maar ook geïnterpreteerd, wat een historische weergave is van hoe degenen die de tekst vertaald hebben de tekst begrepen. Bovendien zou Mattheus, als Hebreeuwse spreker, bekend zijn geweest met de Hebreeuwse tekst en die tekst zelf vertaald kunnen hebben vanuit het Hebreeuws. Dat doe ik soms ook wel eens als ik vind dat een bestaande vertaling niet helemaal het punt benadrukt dat ik op dat moment wil maken.

Voorbeeld nummer 3: “Lukas 4:17-18 komt overeen met de Septuagint en NIET met de Dode Zee-Rollen noch de Masoretische versie.”

Een nog eenvoudigere uitleg: Lukas citeert uit de LXX, de meest gangbare Griekse vertaling van de Tenach in die tijd. Het is geen geheim dat de auteurs van het Nieuwe Testament (NT) veelvuldig de LXX citeerden, juist om het feit dat zij in het Grieks schreven. De auteurs van het NT namen vaak de tekst die het best de punten weergaven die zij probeerden te maken. Zoals iedereen dat tegenwoordig ook doet wanneer wij de Staten Vertaling citeren in plaats van de NBV omdat die vertaling nu eenmaal het punt van de tekst beter communiceert.

Dit punt van de moslims is net zo onzinnig als wanneer een moslim uit de Siregar vertaling citeert en een christen zegt “zijn citaat komt overeen met de Siregar vertaling en niet met de 1924 Arabische Hafs tekst van de Koran” om aan te geven dat er iets mis is met de tekst van de Koran.

Voorbeeld nummer 4: “In Deuteronomium 32:43 staat een toevoeging in de Septuagint, dat niet is opgenomen in de Masoretische tekst.”

Hier geeft de tekst van de DZR uitsluitel: De tekst van de DZR heeft die toevoeging die de LXX heeft namelijk ook. Ironisch genoeg is de tekst van de DZR in dit vers intact gebleven en leest die tekst als volgt:

Rejoice, O heavens, together with him; and bow down to him all you gods, for he will avenge the blood of his sons, and will render vengeance to his enemies, and will recompense those who hate him, and will atone for the land of his people. (Deut 32:43, Dode Zee Rollen)

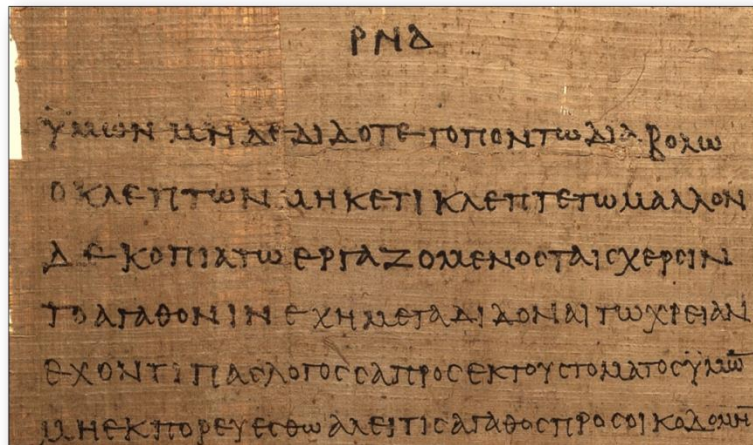
Hier krijgt de LXX duidelijk bijval van de DZR en dit geeft aan dat het een oude lezing betreft dat historisch wellicht verder teruggaat dan de MT en de SP. Deze lezing wordt ook kracht bijgezet door het NT, waar dit citaat te vinden is in Hebrreeën 1:6. Maar ook hier geldt weer, zoals eerder gezegd, dat één van de aanwezige lezingen waarschijnlijk de originele lezing is.

Punt 1 blijkt geen hout te snijden wanneer het onderworpen wordt aan een kritisch oog. De argumenten blijken makkelijk te beantwoorden. In het volgende deel zullen we de kritiek op het Nieuwe Testament behandelen en kijken of die argumenten gegrond zijn.

Voetnoten

[1] Een variant is iedere plek in de handgeschreven tekst waar er tussen ten minste twee manuscripten een interruptie van de tekst is. Ongeacht hoe klein het verschil is tussen de teksten, het wordt gezien als een variant. In academische kringen wordt zo een interruptie van de tekst ook wel een “corruptie” in de tekst genoemd.

[2] In deel 3 zal worden aangetoond dat wat moslims, hun geleerden en hun apologeten over de Koran zeggen niet strookt met de werkelijkheid waar de gevonden manuscripten en historische bronnen van de Islam van getuigen.

Weerlegging van de 3 beste argumenten tegen het christendom vanuit de Islam

deel 2

In het eerste deel van deze serie van, volgens moslim apologeten, de 3 beste argumenten tegen het christendom vanuit de Islam, keken wij naar het argument tegen de inspiratie van de Thora, oftewel de Pentateuch. In dit deel zullen wij de argumenten tegen de Evangelieën bekijken en onder de loep nemen. Moslims weten dat als zij de Thora en Evangelie in diskrediet kunnen brengen zij effectief tegen het christendom kunnen beargumenteren. Dit omdat de Koran lovend over de Thora en Evangelie spreekt. En omdat de Koran dat doet hebben moslims natuurlijk een probleem: Als het waar is wat de Koran over de Thora en Evangelie zegt, namelijk, dat zij in de tijd van Muhammad nog geïnspireerd waren, terwijl de Koran moderne moslimapologeten tegenspreekt, dan kan de Koran niet waar zijn. Moslims weten dit en doen er dan ook alles aan om deze twee bronnen in diskrediet te brengen. De geloofwaardigheid van hun hele religie hangt ervan af.

De inspiratie van de Evangelieën

Als zij dus slagen in het ondermijnen van de geloofwaardigheid van de tekst van de Thora en Evangelie, dan wanen zij de baan vrij voor de Koran als Gods woord en Muhammad als een legitieme profeet. Hun case tegen het Evangelie luidt als volgt:

“Punt 2;

Hoe kunnen de vier evangeliën geïnspireerd zijn als we niet eens weten welke verzen behoren tot de evangeliën en uit welke tekst de vier evangeliën zijn opgemaakt. Hoe kan een tekst geïnspireerd zijn als we niet weten wat er wel in hoort en wat niet?

- De doxologie in Mattheus 6;13 is een toevoeging.
- Marcus 7;16, Mattheus 23;14, Acts 8;37, Johannes 7;53-8;11, 1 Johannes 5;7, acts 28;29, Mattheus 17;21, Openbaringen 1;8 en 1;11 (de eerste en de laatste) zijn vastgestelde en alom geaccepteerde toevoegingen.
- Johannes 9;38 waarin staat dat Jezus aanbeden werd ontbreekt in p75, Codex Veronsis en Codex Sinaiticus.
- Johannes 5;4 ontbreekt in vele vroege manuscripten. Robertson word schrijft het volgende; “All of this verse is wanting in the oldest and best manuscripts like Aleph B C D W 33 Old Syriac, Coptic versions, Latin Vulgate. It is undoubtedly added”.
- Marcus 16;9-20 is een mogelijke toevoeging zelfs de conservatieve geleerde F.F Bruce geeft aan dat het een toevoeging is.
- Lucas 23;34a waarin Jezus een smeekbede doet voor zijn vijanden deze ontbreekt in p75, Codex Vaticanus en Codex Bazaе. Volgens de website van christenapologeet James White is dit een toevoeging aan het geschrift van Lucas.
- Mattheus 21;44 is een mogelijke toevoeging. Deze ontbreekt in p104 de vroegste manuscript, tevens in de codex Bazaе en andere vroege manuscripten.
- Lucas 22;43-44 is een mogelijke toevoeging. De verzen ontbreken in enkele van de vroegste manuscripten. Volgens tekst criticus Bart d.Ehrman valt het moeilijk te bepalen of het een toevoeging is, het bewijs dat het een toevoeging is weegt volgens Ehrman zwaarder dan dat het geen toevoeging is.

De inluitende vraag is er een die getuigt van onwetendheid. Het gaat er zomaar vanuit dat wij niet weten wat de tekst van het NT is. Als eerst is het nogal pretentius te denken dat een tekst met variante lezingen niet geïnspireerd kan zijn. Als men dit wil volhouden zal men de Koran ook als ongeïnspireerd moeten zien, omdat de Koran ook variante lezingen kent.

Als tweede is het geschat dat de tekst van het NT voor 95% hersteld is naar zijn originele staat. [1] Volgens manuscript geleerden Wescott en Hort komt het zelfs neer op 1 duizendste van de tekst waar er enige twijfel over bestaat wat de authenticiteit betreft. [2] De plaatsen waar overige 5% van de variante lezingen geen duidelijk uitsluitel geven betreft het geen enkele doctrine van de Bijbel. Je leest het goed: **Geen enkele essentiële doctrine van de Bijbel wordt aangetast door de variante lezingen in het Nieuwe Testament.** [3] Met andere woorden: De 95% van de tekst waarvan wij kunnen zeggen dat die hersteld is tot de originele lezing beslaat essentiële doctrines van de Bijbel. De 5% waarvan de manuscript traditie geen duidelijk uitsluitel geeft, en waar moslim apologeten zoveel heisa over maken, ondermijnt geen enkele essentiële doctrine.

Als derde weten wij wel degelijk welke teksten in het Evangelie horen: Het is of lezing A of lezing B. Het was een heel ander verhaal als wij teksten misten die in de Evangelien thuishoorden. Maar dat is niet het geval.

Als vierde is het heel ironisch dat de moslim apologeten zeggen dat wij zogenaamd niet zouden weten welke teksten in de Evangeliën hoorden en welke niet alleen om vervolgens dezelfde moslims te zien opsommen welke teksten niet in het de Evangeliën horen nota bene met de data die christelijke tekstcritici hun hebben voorgeschoteld. Maar toch volhouden dat diezelfde tekstcritici geen idee hadden hoe de tekst van de Evangeliën er oorspronkelijk uit heeft gezien.

Als vijfde, de vraag is niet zozeer wat christenen met de 5% van de teksten doen waarvan wij niet zeker zijn welke lezing de originele lezing is (dus of lezing A of lezing B), maar wat de moslim apologete doet met die 95% van de tekst waarvan wij kunnen zeggen dat het de originele lezing is! Het zijn juist deze onbetwiste teksten die onmiskenbaar in het NT horen en de Koran tegenspreken. Al zouden de moslims succesvol zijn in het ondermijnen van die 5% van de "betwiste tekst" van het NT, dan nog zou dat niets uithalen omdat de 95% onbetwiste tekst de Koran als een onwaar document aanklagen. Het beste dat een moslim apologete kan inbrengen is dat die 5% (die, nogmaals, geen enkele hoofd doctrine van de Bijbel ondermijnt) wellicht niet geïnspireerd is. Maar die 5% potentieel ongeïnspireerde tekst zegt niets over de 95% onbetwiste en geïnspireerde tekst waarmee de moslim apologete hoe dan ook te kampen heeft.

Als zesde moeten wij stilstaan dat de getallen 95% vs 5% het gehele Nieuwe Testament beslaat, niet slechts het Evangelie. De meeste betwiste teksten bevinden zich buiten de Evangeliën. Dus de tekst van de Evangeliën zijn nog beter vertegenwoordigd dan de rest van het NT.

Als zevende, om maar aan te geven hoe stabiel de tekst van het NT is: Al de papyrus manuscripten (de oudste manuscripten die wij bezitten) zijn ontdekt in de laatste 150 jaar. Daarvoor waren ze ons niet bekend. Maar met al die vroege manuscripten die zijn ontdekt is er niet 1 nieuwe lezing van een tekst toegevoegd aan de manuscript traditie. (Codex Bezae is geen papyrus manuscript. Maar daarover later meer) Dat wil dus zeggen dat iedere tekst in de oudste manuscripten al vertegenwoordigd was in de latere manuscripten. Denk even na wat dit inhoudt: dit houdt in dat de tekst tussen de oudste manuscripten (uit de oudheid) en de latere manuscripten (uit de middeleeuwen) nauwelijks is veranderd en wij precies weten hoe de tekst er al die tijd uit heeft gezien. Ja, hier en daar waren er een aantal verzen toegevoegd door kopiisten van latere manuscripten, maar die toevoegingen kunnen wij elimineren door de oudste manuscripten met de latere manuscripten te vergelijken. En, het belangrijkste, wij weten dus ook hoe de tekst van de Evangeliën (en de Thora) eruit hebben gezien in de tijd van Muhammad!

De ironie van vermeende Islamitische profetie in de Bijbel

Wat dit allemaal extra ironisch maakt is dat dezelfde moslim apologeten die de tekst van de Bijbel proberen te ondermijnen zich in allerlei bochten wringen om vermeende profetieën over hun profeet in de Bijbel te rechtvaardigen. En zij moeten wel, omdat hun Koran hen dwingt hem in de Bijbel te vinden op basis van Koran 7:157 en Koran 2:146.

Maar volgens hen weten wij niet welke verzen uit de Bijbel wel authentiek zijn en welke niet. Deze schizofrene houding ten opzichte van de Bijbel hebben moslims maar al te vaak: aan de ene kant het proberen de bron te ondermijnen, maar tegelijkertijd je erop beroepen als bewijs voor jouw positie. Hoe dan ook, wij weten welke teksten origineel zijn en welke waarschijnlijk niet vanwege de vele manuscripten die wij hebben. Het is juist vanwege de vele informatie in de ruim 5800 manuscripten dat wij van de variante lezingen weten en precies kunnen zeggen welke teksten origineel zijn en welke niet. Het is ook daarom dat de moslim apologeten deze bovenstaande opsomming hebben kunnen maken. Laten we nu kijken naar de punten die worden aangedragen:

Voorbeeld nummer 1: “De doxology in mattheus 6;13 is een toevoeging.”

Dat is juist. Het gebed is naar alle waarschijnlijkheid niet beëindigd met de woorden in vers 13 maar met de woorden in vers 12. Wat verandert dit aan de betekenis van de tekst? Helemaal niets. En ook hier geldt: Hoe weten zij trouwens hiervan? Vanwege de manuscript traditie die dit uitwijst en de christelijke tekstcritici dit hebben bekendgemaakt.

Voorbeeld nummer 2: “Marcus 7;16, Matteus 23;14, Acts 8;37, Johannes 7;53-8;11, 1 johannes 5;7, acts 28;29, Matteus 17;21, Openbaringen 1;8 en 1;11 (de eerste en de laatste) zijn vastgestelde en alom geaccepteerde toevoegingen.”

Ook dit klopt. Maar daarmee is niet alles gezegd. Het zit hem in de informatie die wordt achtergehouden:

Marcus 7:16 is weliswaar niet origineel in Marcus 7:16, maar is waarschijnlijk overgenomen van Marcus 4:9 en 4:23 die wel origineel zijn.

Mattheus 23:14 is niet origineel in Mattheus 23:14, maar deze woorden zijn wel genoteerd in Marcus 12:40 en Lukas 20:47 die wel origineel zijn.

Handelingen 8:37 is geen evangelie, echter deze condities van Filippus zie je ook in Romeinen 10:9-10 en Johannes 20:31, die wel origineel zijn.

Johannes 7:53-8:11 is, samen met Marcus 16:9-20, een van de 2 grootste tekstuele varianten (beide 12 verzen) die het NT kent. Omdat het in een paar manuscripten te vinden is op verschillende plekken in het Evangelie van Johannes, en in een paar gevallen zelfs in het Evangelie van Lukas, is men van mening dat Johannes dit niet origineel geschreven heeft. Het is dus inderdaad niet origineel van Johannes en een aantal geleerden geven aan dat dit waarschijnlijk een mondelinge traditie is geweest die in de tekst gekropen is vanwege de vroege en wijdverspreide aanwezigheid van de tekst in de manuscript traditie.

1 Johannes 5:7 is ook geen evangelie, maar dat is een tekst die tot de 16e eeuw in geen enkele Griekse manuscript is gevonden en dus ook niet origineel is. De drie-eenheid is dus tot aan de 16e eeuw verdedigd zonder dat men ook maar 1 keer aanspraak gemaakt heeft op die tekst en is er dus ook duidelijk niet afhankelijk van.

Handelingen 28:29 is wederom geen evangelie, maar komt ook niet voor in de vroege Griekse manuscripten, alleen in vroege vertalingen. Dit vers betreft slechts een anekdote om een brug te slaan tussen vers 28 en 30.

Matteus 17:21 is ook niet origineel in Matteus, maar wel in Marcus 9:29 in een kortere versie waar de woorden “en vasten” worden weggelaten.

In Openbaring 1:8, weer geen Evangelie, is de kortere lezing zonder “het begin en het einde” beter vertegenwoordigd in de oudere manuscripten. Echter, dezelfde woorden “het begin en het einde” zijn wel aanwezig in alle manuscripten en dus ongetwijfeld origineel in Openbaring 21:6 en 22:13.

Hetzelfde geldt voor Openbaring 1:11. De woorden “ik ben de Alfa en Omega, de eerste en de laatste” ontbreken weliswaar in de oudste manuscripten n 1:11, maar zijn aanwezig in alle manuscripten in Openbaring 21:6 en 22:13.

Zo zien we in alle gevallen behalve een (Joh 7:53-8:11) dat waar er in een schriftgedeelte een variante lezing van is in een ander schriftgedeelte onbetwist is, of dat het slechts een anekdote betreft in een verhaal die, zelfs als weggelaten, de tekst niet verandert, zowel in de directe context of van de algehele context.

Voorbeeld nummer 3: “Johannes 9;38 waarin staat dat Jezus aanbeden werd ontbreekt in p75, Codex Veronsis en Codex Sinaiticus.”

Ook dit klopt, maar ook daarmee is niet alles gezegd. Dit wordt aangekaart alsof dit de enige tekst is waar Jezus aanbeden wordt. En dit wordt dan ook aangehaald alsof men wil zeggen dat omdat deze tekst later is toegevoegd Jezus niet aanbeden zou worden in de Evangeliën. Jezus wordt op andere plaatsen aanbeden, welteverstaan Lukas 24:52, Marcus 5:6, Mat 14:33, Mat 28:9. En nogmaals, hoe weet de moslim apologeet dit? Omdat wij open en eerlijk zijn met onze bronnen. Dat is nog iets heel anders met de Koran, iets dat later bij Punt 3 zal blijken.

Voorbeeld nummer 4: “Johannes 5;4 ontbreekt in vele vroege manuscripten. Robertson word [sic] schrijft het volgende; “All of this verse is wanting in the oldest and best manuscripts like Aleph B C D W 33 Old Syriac, Coptic versions, Latin Vulgate. It is undoubtedly added”.”

Het komt niet voor in de vroegste manuscripten en wanneer het verschijnt in de latere manuscripten is het vergezeld met een “obeli” (asteriks) dat duidt op een toevoeging. Iedere goede vertaling (bijv de NBV) zal daarom óf dit vers niet bevatten, óf het wel bevatten maar aangeven met een voetnoot dat deze tekst niet voorkomt in de vroegste manuscripten. Soms als men een oud manuscript kopieerde had de auteur van dat manuscript wel eens aantekeningen gemaakt, commentaar of uitleg van een passage. Als kopiist kon men vaak niet de auteur van dat manuscript raadplegen om na te gaan of die tekst bij het manuscript hoorde of dat het slechts een aantekening was. Kopiisten namen daarom altijd het zekere voor het onzekere en kopieerden alles in dat manuscript, dus ook het commentaar.

En zo kwamen vaak commentaren en aantekeningen in de tekst van het NT. En dit lijkt op het

eerste gezicht iets ergs. Maar dat houdt dus in dat juist omdat men de gewoonte had alles in een manuscript mee te kopiëren en niets weg te laten, dat dus wil zeggen dat de originele lezingen ook mee gekopieerd werden en niet verloren zijn gegaan [\[4\]](#), iets dat de moslim apologeten iedereen maar al te graag wijs wil maken.

En met de ontdekking van de vroege manuscripten werden dit soort toevoegingen al gauw ontdekt en bleken definitief niet origineel. Maar ook hier wijst de manuscript traditie van het NT precies uit of het vers origineel is of niet, hiermee onderscheid makend tussen wel geïnspireerd of niet geïnspireerd. Overigens, ook dit vers betreft slechts een anekdote.

Voorbeeld nummer 5: “Marcus 16;9-20 is een mogelijke toevoeging zelfs de conservatieve geleerde F.F Bruce geeft aan dat het een toevoeging is.”

De tekst van Marcus 16:9-20 is zoals eerder aangegeven, samen met de *Pericope Adulterae* in Johannes 7:53-8:11, de grootste variant die het NT kent. Het Evangelie van Marcus eindigt waarschijnlijk bij vers 8. De kopiist heeft waarschijnlijk gedacht dat dit een te abrupte einde was en het vervolg kennende van andere Evangeliën heeft hij die aangevuld met zijn commentaar (zie voorbeeld 4 hiervoor) en heeft hij het einde van Marcus aangevuld met wat hij in de andere Evangeliën en Handelingen vond. Zo zien wij de volgende parallellen: de verschijning aan Maria (16:9) van Johannes 20:11-17, haar verslag aan de discipelen (16:10) van Lucas 24:10 en Johannes 20:18, hun ongeloof in 16:11, ook terug te lezen in Mattheus 28, Lucas 24 en Joh 20, de verschijning aan de Emmaüsgangers (16:12) uit Lukas 24:13-15, hun ongeloof in 16:13 geïmpliceerd uit diezelfde tekst, Jezus' verschijning na zijn opstanding (16:14) te vinden in Lucas 24:36-49, de uitzending (16:15-16) gebaseerd op Mattheus 28:19-20 met de nadruk op de doop, de belofte van de tekenen die ongelovigen zouden volgen overgenomen uit verschillende gebeurtenissen in Handelingen (tongen, Hand 2:4; 10:46, bescherming tegen giftige slangen, Hand 28:3-6), de hemelvaart (16:19) gebaseerd op Lukas 24:50-53 en de laatste vers (16:20) gebaseerd op Handelingen. We vinden dus hier ook weer verzen die weliswaar niet origineel zijn in de betreffende tekst, maar wel te vinden zijn op andere plaatsen in het NT die ongetwijfeld origineel zijn. En het is ook niet alsof F.F. Bruce de authenticiteit van de tekst van het Nieuwe Testament in twijfel trok. [\[5\]](#)

Voorbeeld nummer 6: “Lucas 23;34a waarin Jezus een smeekbede doet voor zijn vijanden deze ontbreekt in p75, Codex Vaticanus en Codex Bazaë. Volgens de website van christenapologeet James White is dit een toevoeging aan het geschrift van Lucas.”

Hierover zijn de meningen inderdaad verdeeld. Sommige geleerden opperen dat dit origineel is, anderen weer niet. Het is wel vertegenwoordigd in Codex Siniaticus, de Ephraemi Rescriptus, Hegesippus en de Diatessaron (een compilatie van de 4 Evangeliën uit 160-170 AD). Beide kanten van het argument hebben dus sterk bewijs voor hun positie. Hoe dan ook, de woorden van de Heer Jezus doen sterk denken aan de woorden van Stefanus in Handelingen 7:60. De laatste woorden van Stefanus (7:56, 59) lijken ook sterk op de woorden van de Heer Jezus in Lukas 22:69 en 23:46.

Dit lijken parallel verzen waar Stefanus de houding van zijn Heer lijkt over te nemen en zo net als zijn Heer zijn veroordelers vergeeft. Echter, ook hier dienen wij twee dingen in ogenschouw

te nemen: ten eerste is het van belang dat men in het achterhoofd houdt dat het hier ook niet om een essentiële doctrine gaat dat staat of valt met deze tekst. Is het goed om te weten of de tekst origineel is? Tuurlijk. Is het van essentieel belang? Nee.

Ten tweede, de compassie van de Heer Jezus is ook op andere plekken goed vertegenwoordigd en ook de discipelen van de Heer zijn ons voorbeeld. Al wil men volhouden dat Jezus niet die woorden gesproken heeft, men kan er niet omheen dat Stefanus die woorden wel heeft gesproken en daarmee de gedachtegoed en houding van de eerste christenen, zoals aan hen geleerd door hun Heer, uitgedragen heeft.

Voorbeeld nummer 7: “Matteus 21;44 is een mogelijke toevoeging. Deze ontbreekt in p104 de vroegste manuscript, tevens in de codex Bazaë en andere vroege manuscripten.”

Kan goed zijn dat dit vers niet origineel is in Mattheus, maar dat de kopiist, bekend met dit verhaal uit het Evangelie van Lukas, dit heeft toegevoegd voor de compleetheid als harmonisatie. Dit vers in Matt 21:44, refererend naar Psalm 118:22-23, is waarschijnlijk overgenomen van Lukas 20:18, dat wel origineel is.

Voorbeeld nummer 8: “Lucas 22;43-44 is een mogelijke toevoeging. De verzen ontbreken in enkele van de vroegste manuscripten. Volgens tekst criticus Bart d.Ehrman valt het moeilijk te bepalen of het een toevoeging is, het bewijs dat het een toevoeging is weegt volgens Ehrman zwaarder dan dat het geen toevoeging is.”

Dat is waar, maar ook hier is weer meer over te zeggen. Zoals hier terecht wordt gezegd, is het een mogelijke toevoeging waar men geen sluitend bewijs voor of tegen heeft. Er is goed manuscript bewijs voor en goed manuscript bewijs tegen de inclusie van deze tekst. Maar haal je de tekst weg verandert het niets van belang aan het Evangelie of het verhaal van het lijden van de Heer. Dit is wederom een anekdote. Het betreft weer geen essentiële leer van de Bijbel.

Dan worden er nog eens twee verwoede pogingen gedaan om nog meer verschillen aan te tonen in de manuscript traditie van de Evangeliën:

“Daarnaast zijn er opmerkelijke verschillen waar te nemen in de manuscripten;

- *In Marcus 1;41 staat in de onze huidige Bijbel en in de meeste manuscripten dat Jezus medelijden kreeg met de verstoten melaatse. In de Codex Bazaë [sic] echter dat ondersteund wordt door drie Latijnse manuscripten wordt aangegeven dat Jezus geen medelijden had maar juist boos werd. In het Grieks is het een verschil tussen de woorden Splangnistheis en Orgistheis. (Bart d.Ehrman, evolutie van de Bijbel, 150).*
- *In Johannes 1;18 bestaan er vier variaties. Sommige manuscripten lezen ‘the only begotten God’, terwijl anderen zeggen ‘Only begotten Son’. Het is duidelijk dat dit twee geheel verschillende lezingen zijn. Zodoende een boek waarvan de lezing niet duidelijk*

is en onderlinge vele verschillen heeft (zie johannes 1;18 en marcus 1;41 of mattheus 19;9, johannes 20;28) kan in onze optiek nooit het woord van God zijn of geïnspireerd door God.””

Deze “opmerkelijke verschillen” blijken niet zo opmerkelijk te zijn als men voordoet. Wat opmerkelijk is is dat Marcus 1:41 wordt aangedragen als opmerkelijk terwijl de variant (Orgistheis – kwaad) een zwakke manuscript traditie kent. Belangrijk te weten is dat codex Bezae de eerste en enige Griekse manuscript die *orgistheis* bevat. Codex Bezae (5e eeuw) staat bekend als een Grieks manuscript met allerlei vreemde lezingen die uniek zijn aan Bezae. Terwijl de lezing *Splangnistheis* (compassie) in alle overige Griekse manuscripten voor Bezae en na Bezae te vinden is. Het is dus bijna onmogelijk dat orgistheis, de lezing van Bezae, de originele lezing is. Ten tweede is het niet zo dat de Heer Jezus nooit kwaad werd. We zien hem boos worden in Marcus 7:34, Johannes 11:33 en 38. Als laatste, wat is er zo opmerkelijk aan die lezing? De Heer Jezus, als profeet die wist wat er in het hart van die melaatse omging, had vast geweten wat de man zou doen als hij hem zou genezen. De Heer Jezus had de man nog zo gezegd dit niet rond te bazuinen (vers 43-44), het voor zichzelf te houden. Maar de man ging toch doen wat de Heer zo gezegd had niet te doen en zo wist men dat de Heer Jezus in contact was geweest met een melaatse. En wat is de wet op melaatsheid? Een melaatse moest in isolatie leven en iemand die in contact met een melaatse kwam was ook in gevaar melaats te worden en diende ook in isolatie te leven. En als direct gevolg dat de man zich niet kon inhouden was de Heer, die tot dan toe in de drukke steden het Evangelie vrij predikte, gedwongen zijn missie voort te zetten in de achterwegen waar nauwelijks iemand kwam. Die man haperde dus zijn missie. Is het dan zo opzienbarend dat de Heer boos op de man was? Beide lezingen zijn dus gegeven de context plausibel, dat de Heer compassie had met de man of dat hij boos was op de man. Echter, wat het manuscript bewijs betreft is het zo goed als uitgesloten dat orgistheis de originele lezing is.

De tweede tekst uit Johannes 1:18 is ook niet een tekst waarvan men niet zou weten of die wel of niet behoort tot het origineel. Om te beginnen heeft die tekst maar twee varianten aangezien de derde variant het verschil is tussen wel of geen lidwoord in de tekst. Een aantal manuscripten lezen “monogenes houios” (eniggeboren Zoon) en een aantal manuscripten lezen “monogenes Theos” (eniggeboren God). Al zijn beide lezingen vroeg, de lezing “monogenes Theos” heeft de een manuscript getuige dat beduidend beter is dan “monogenes houios”. [Theos: P66, P75, Codex Sinaiticus, Codex Vaticanus, Efraimi Rescriptus. Houios: Codex Alexandrinus, Washingtonianus] En ook hier geldt, de originele lezing is of lezing A of lezing B. Maar ongeacht wat de originele lezing is, het Evangelie van Johannes zelf getuigt dat Jezus God is en dat Jezus de Zoon is in vele andere teksten dan in Johannes 1:18. De lezing “monogenes Theos” is gerechtvaardigd omdat Johannes Jezus introduceert als “Theos” in Johannes 1:1 en als “monogenes” in Johannes 1:14.

De lezing “monogenes houios” is gerechtvaardigd omdat Jezus op meerdere plaatsen in het Evangelie van Johannes “Houios” wordt genoemd. Hoe dan ook contextueel hebben beide lezingen valide grond op originaliteit. Qua manuscript bewijs heeft “monogenes theos” een betere getuigenis de originele tekst te zijn dan “monogenes houios” en is dat waarschijnlijk ook de originele lezing.

Geen van deze varianten zijn reden voor het in twijfel trekken van de inspiratie van het Nieuwe Testament. [6] Niemand beweert dat de kopiïsten geïnspireerd waren. De originele tekst is geïnspireerd. Het enige dat de moslim apologet kan zeggen is dat die betreffende teksten die latere toevoegingen blijken niet geïnspireerd zijn.

De moslim apologet kan dat niet zeggen over de teksten die niet in dispuut staan. En ondanks het luide geroep van de moslim apologeten dat “wij niet weten welke teksten origineel zijn of niet” blijkt dat de moslim apologet precies die teksten kan aanwijzen die misschien niet origineel zijn op basis van de tekstuele varianten. Maar ook hier geldt dat de manuscript traditie van het NT uitwijst welke teksten waarschijnlijk zijn toegevoegd en welke waarschijnlijk origineel zijn.

In het volgende deel gaan we in op de beweringen die worden gemaakt aangaande de Koran. We zullen zien dat, wanneer wij dezelfde maatstaf hanteren die de moslim apologeten gebruiken voor de Bijbel, de Koran ook geen geïnspireerde tekst kan zijn.

Voetnoten

[1] Most modern textual critics can agree on the bulk of the text (some 95 per cent of it, perhaps). It is the remaining 5 per cent or so where disputes occur and differing conclusions may be found. These discrepancies are the cause for most of the variants to be seen in the footnotes of our translations. (Manuscripts and the Text of the New Testament, door Keith Elliott, Ian Moir, T & T Clark, 1995, p8)

[2] “If comparative trivialities such as changes of order, the insertion or omission of the article with proper names, and the like are set aside, **the works in our opinion still subject to doubt can hardly mount to more than a thousandth part** of the whole New Testament.” (B.F. Westcott, and F.J.A. Hort, eds., New Testament in Original Greek, 1881, vol. II, 2)

[3] Lee Strobel interview Bruce Metzger in The Case For Christ (Zondervan Publishing House; Grand Rapids, MI 1998 pocket size edition):

I keyed in on the most important issue. “How many doctrines of the church are in jeopardy because of variants?”

“I don’t know of any doctrine that is in jeopardy,” he responded **confidently**.

“None?”

“None,” he repeated. *“Now, the Jehovah’s Witnesses come to our door and say, ‘Your Bible is wrong in the King James Version of 1 John 5:7-8, where it talks about “the Father, the Word, and the Holy Ghost: and these three are one.” They’ll say, ‘That’s not in the earliest manuscripts.’*

“And that’s true enough. I think that these words are found in only about seven or eight copies, all from the fifteenth or sixteenth century. I acknowledge that is not part of what the author of 1 John was inspired to write.

“But that does not dislodge the firmly witnessed testimony of the Bible to the doctrine of the Trinity. At the baptism of Jesus, the Father speaks, his beloved Son is baptized, and the Holy Spirit descends on him. At the ending of 2 Corinthians Paul says, ‘May the grace of the Lord Jesus Christ, and the love of God, and the fellowship of the Holy Spirit be with you all.’ There are many places where the Trinity is represented.”

“So the variations, when they occur, tend to be minor rather than substantive?”

“Yes, yes, that’s correct, and scholars work very carefully to try to resolve them by getting back to the original meaning. The more significant variations do not overthrow any doctrine of the church. Any good Bible will have notes that will alert the reader to variant readings of any consequence. But, again, these are rare.” (Strobel, pp. 84-85)

[4] “Every reading ever occurring in the New Testament textual tradition is stubbornly preserved, even if the result is nonsense... any reading ever occurring in the New Testament textual tradition, **from the original reading onward, has been preserved in the tradition and needs only to be identified.**” – Kurt and Barbara Aland, The

Text of the New Testament: An Introduction to the Critical Editions and to the Theory and Practice of Modern Textual Criticism, 2d ed. (Grand Rapids: Eerdmans, 1989), blz 296 (emphasis added), als geciteerd door Komoszewski, Sawyer en Wallace in Reinventing Jesus: How Contemporary Skeptics Miss the Real Jesus and Mislead Popular Culture (Kregel Publications, 2006), blz 107.

[5] “The evidence for our New Testament writings **is ever so much greater than the evidence for many writings of classical author**, the authenticity of which no one dreams of questioning. And if the New Testament were a collection of secular writings, **their authenticity would generally be regarded as beyond all doubt.**” (Bruce, *The New Testament Documents: Are They Reliable?* [InterVarsity Press, Downer’s Grove, IL, 1971], p. 15)

[6] Strobel’s interview met Bruce Metzger:

As we stood, I thanked Dr. Metzger for his time and expertise. He smiled warmly and offered to walk me downstairs. I didn’t want to consume any more of his Saturday afternoon, but my curiosity wouldn’t let me leave Princeton without satisfying myself about one remaining issue.

“All these decades of scholarship, of study, of writing textbooks, of delving into the minutiae of the New Testament text – what has all this done to your personal faith?” I asked.

“Oh,” he said, *sounding happy to discuss the topic*, “**it has increased the basis of my personal faith to see the firmness with which these materials have come down to us, with a multiplicity of copies, some of which are very, very ancient.**”

“So,” I started to say, “scholarship has not diluted your faith-“

He jumped in before I could finish my sentence. “*On the contrary,*” he stressed, “**it has built it. I’ve asked questions all my life, I’ve dug into text, I’ve studied this thoroughly, and today I know with confidence that my trust in Jesus has been well placed.**”

He paused while his eyes surveyed my face. Then he added, for emphasis, “**Very well placed.**” (Strobel, *The Case for Christ*, p. 93)

Weerlegging van de 3 beste argumenten tegen het christendom vanuit de Islam

deel 3a

De overlevering van de Koran en de Bijbel

Dit is het eerste deel in een reeks reacties op het derde en laatste punt van deze serie. In [deel 1](#) hebben wij gekeken naar de kritiek op de inspiratie van de Thora. In [deel 2](#) namen we de kritiek op de inspiratie van de Evangelieën onder de loep. Als derde en laatste punt wordt de volgende bewering gedaan:

“Punt 3;

Geen praktijk van memoriseren van de Bijbel in tegenstelling tot de Koran. Geen gecompileerde versie van de Bijbel dat dateert uit de eerste tweede of derde eeuw in tegenstelling tot de Koran. Geen enkele vorm van keten van overlevertaars van de Bijbel in tegenstelling tot de Koran dat moetawattir is overgeleverd.”

Moslimapologeten zijn gewoon dit soort beweringen te maken over de Koran. Ze zijn wat voorzichtiger geworden, want voorheen beweerden ze dat er geen letter van de Koran ooit is veranderd. Met de ontdekking van oude Koran manuscripten is die bewering om zeep geholpen. Maar ondanks het bewijs van het tegendeel blijven moslims toch dit soort gechargeerde beweringen doen over de tekst van de Koran en de accuratesse van de overlevering, zowel mondeling als schriftelijk.

Een goed voorbeeld van deze ongefundeerde zekerheid zien wij in de volgende uitlating van de 20^e eeuwse Islamitische geleerde Sayyid Abul A’la Mawdudi:

“The original texts of most of the former divine Books were lost altogether, and only their translations exist today. The Qur’an, on the other hand, exists exactly as it had been revealed to the Prophet; not a word – nay, not a dot of it – has been changed. It is available in its original text and the Word of God has been preserved for all times to come.” [\[1\]](#)

Naast de nutteloze bewering dat wij de originele tekst van de vorige geïnspireerde boeken niet meer hebben maar alleen hun vertalingen – (gezien de vertalingen een weerspiegeling zijn van de originele teksten die wij in de vorige delen besproken hebben. De vertalingen geven aan hoe de originele teksten eruit hadden gezien. En dus, als wij alleen de vertalingen van de originele boeken hadden, was dat alsnog een probleem geweest want de vertalingen die wij hebben spreken de Koran net zo krachtig tegen als de vermeende vermiste originele teksten waar zij een kopie van zijn.) – is de bewering dat er “geen woord – nee, geen puntje ervan” veranderd is natuurlijk al lang verwezen naar het land der fantasieën met de ontdekking van een aantal oude Koran manuscripten die op vele plaatsen verschillen van de huidige Arabische tekst van de Koran. En toch geloven moslims precies wat er door Maududi hierboven gezegd is, omdat dit nu eenmaal is wat de imams en moslim apologeten hen wijsmaken. Maar dit toont aan hoe hardnekkig dit gerucht is en hoe het zelfs in het licht van onomstotelijk bewijs van het tegenovergestelde maar niet uitsterft en koppig standhoudt.

Daarnaast hebben de argumenten van moslims, los van hun ahistorische aard, ook geen logisch onderlegd fundament. Moslims maken vaak argumenten tegen het christendom die op grond van basale logica geen hout snijden. Het eerste argument dient hier als een goed voorbeeld van een uit de lucht gegrepen standpunt met in het achterhoofd houdend dat het doel hiervan is dat dit als een argument tegen het christendom moet gelden. Hoe is de vermeende memorisatie van de Koran op zich een argument tegen het christendom? Hoe is het vermeende ontbreken van memorisatie op zich van de Bijbel een argument tegen het christendom? Ten eerste is de vermeende memorisatie van de Koran nietszeggend. De memorisatie van een onwaar boek is precies dat: de memorisatie van een **onwaar boek!** Maakt niet uit hoe goed je historische fouten, tegenstrijdigheden, ontberende logica en misrepresentaties memoriseert, de boodschap blijft gebaseerd op historische fouten, tegenstrijdigheden, ontberende logica en misrepresentaties. Met andere woorden: memorisatie maakt geen waarheid.

Ten tweede is het sterkste geheugen zwakker dan het zwakste inkt. Een geschreven tekst vormt een veel **betere getuigenis** dan een gesproken woord. Het is niet voor niets dat de Koran op een gegeven moment is opgeschreven, juist om de reden dat men bang was dat een groot gedeelte van de tekst verloren zou gaan. [2] Een wijdverspreide geschreven tekst is veel beter dan een wijdverspreide orale traditie. Zeker als die orale traditie pas als “check” wordt toegepast **na** het ontbreken van de vermeende inspiratie die de basis vormt van een uiteindelijke tekst waar die orale traditie een check op moest zijn geweest, zoals dat het geval is bij de Islam.

Ten derde is een geschreven tekst **beter bewijs** dan een gememoriseerde tekst. Daarom sluiten wij contracten en overeenkomsten in geschreven vorm en niet op het woord van een individu. Wanneer er een dispuut is staat alles zwart op wit en is het dispuut voorbij. Probeer dat maar met twee tegenover elkaar staande beweringen “in goed vertrouwen” gesproken. Een goed voorbeeld hiervan is het al eerder aangehaalde voorbeeld van het feit dat moslims beweerden dat hun tekst zonder enige afwijking was overgeleverd: geen letter zou veranderd zijn aan de tekst van de Koran.

Maar toen werden Koran manuscripten gevonden en bleek de tekst variante lezingen te hebben. Dit wordt ook bevestigd door de Islamitische traditie. Dit legt de vinger precies op de zere plek bij moslim apologeten: maakt niet uit hoe hard men roept dat de Koran tot op de letter is gememoriseerd en zogenaamd op geen enkel punt zou afwijken van wat er in de 7^e eeuw zou zijn overgeleverd door Muhammad, op het moment dat er een Koran manuscript met het zwakste inkt gevonden wordt waarop een tekst staat dat op verschillende plekken afwijkt van de huidige tekst doet dat de bewering van de moslim apologeten teniet. Leg dit tegenover het feit dat wij in zeer vroege stadium van de tekst van het Evangelie manuscripten hebben die precies dezelfde boodschap verkondigen.

Hetzelfde geldt voor de Thora. Hoewel er ongeveer 1000 jaar zit tussen de Thora van de Masoretische Tekst Traditie en de Dode Zee Rollen komen de teksten heel goed met elkaar overeen. Ze communiceren allemaal dezelfde boodschap en geen van beide ziet eruit zoals een moslim zou verwachten dat de zogenaamde "originele Thora" eruit zou zien. *(Niet 1 manuscript dat ooit in de wereldgeschiedenis gevonden is ziet er overigens uit als de denkbeeldige "originele Thora" waar moslims het altijd over hebben)* Niet dat er geen vroege Koran manuscripten zouden zijn, maar die zijn evengoed onderhevig aan tekstuele varianten als de tekst van de Bijbel, al zij het in mindere mate. Dat is natuurlijk ook logisch want de Koran kent een gecontroleerde overlevering van de tekst tegenover de ongecontroleerde overlevering van de tekst van de Bijbel. [\[3\]](#)

Zie dan ook het onderscheid dat hier bewust gemaakt wordt: Wanneer ik over de Bijbel spreek dan spreek ik over het bewaren van een boodschap, terwijl wanneer ik over de Koran spreek spreek ik over het bewaren van iedere letter van de Koran. Geen enkele christen die de manuscript historie van de Bijbel kent heeft ooit beweerd dat de tekst van de Bijbel letter voor letter bewaard is gebleven zonder dat er ook maar één letter veranderd is. Dus die claim hoeven wij dan ook niet te verdedigen. Wat wel gezegd wordt is dat de boodschap van God die hij zijn profeten heeft geschonken intact is gebleven. En het is dan ook die claim die wij verdedigen. Echter, de moslims beweren niet alleen dat de boodschap van Allah is bewaard, maar dat de tekst met geen letter is veranderd sinds het in de 7^e eeuw is geopenbaard. Dit is een claim die moslims zullen moeten verdedigen totdat zij er vanaf stappen.

Ten vierde, de gememoriseerde tekst is die van de Arabische Hafs tekst die pas gestandaardiseerd was in 1924. Wie heeft die tekst gestandaardiseerd? Wie zegt dat die tekst gestandaardiseerd diende te worden en niet de Arabische Warsch tekst of een andere Arabische tekst die verschilt met deze Hafs tekst uit 1924? Of de tekst uit Sana'a? Of die uit Topkapi? Of de Samarqand tekst?

Een ander voorbeeld van een argument dat niet voldoet aan de maatstaf van gezonde logica is het tweede argument dat wordt aangedragen: "Geen gecompileerde versie van de Bijbel dat dateert uit de eerste tweede of derde eeuw in tegenstelling tot de Koran." Wat dit te maken heeft met de betrouwbaarheid van een tekst is werkelijk een raadsel. Dit argument gaat er vanuit dat tenzij een werk is gecompileerd tot zijn uiteindelijke vorm de tekst onbetrouwbaar is of ongeïnspireerd geacht zou moeten worden.

De realiteit is natuurlijk dat het er niet toe doet of verschillende werken van verschillende auteurs (of dezelfde auteur) zijn gecompileerd tot het uiteindelijke werk. Het werk van bijvoorbeeld Mattheus staat op zichzelf als geschreven tekst, ongeacht of het samengebundeld is met het werk van Marcus. Die teksten zien er niet ineens anders uit wanneer zij gecompileerd zijn vergeleken met voordat zij gecompileerd waren. Een compilatie zegt niets over de betrouwbaarheid van een tekst van verschillende werken als losse componenten. Als dat wel zo is dan is de tekst van de Koran ook onbetrouwbaar en/of ongeïnspireerd geweest totdat Uthmann Ibn Afan die tekst compileerde tot het uiteindelijke product dat wij nu kennen als de Koran. Geen enkele moslim die dit argument zou aanvaarden aangaande de Koran, maar dit wordt wel zonder blikken of blozen aangedragen als een valide argument tegen de Bijbel.

Het laatste argument is het punt dat er volgens de moslim apologeten “geen enkele vorm van keten van overleveraars van de Bijbel [is] in tegenstelling tot de Koran dat moetawattir is overgeleverd”. Iedereen die bekend is met de kerkgeschiedenis weet dat hier niets van waar is wat de Bijbel betreft. Laten we beginnen met de erkenning van Jezus die de Thora en de profeten zoals die in die tijd bestond bevestigd heeft door er veelvuldig uit te citeren zonder ook maar een kanttekening over een vermeende corruptie of ontbreken van een zogenaamde “keten van overleveraars”. Ook zijn apostelen deden dat veelvuldig in hun brieven. Wij weten hoe die tekst eruit zag, omdat wij de Dode Zee Rollen hebben die uit die tijd afstamt. We hebben ook de LXX, een vertaling die uit dezelfde tijd komt en ook dezelfde boodschap als de DZR aan de profeten van Israel koppelt. En dat terwijl de DZR, de MT en de LXX allemaal van verschillende Hebreeuwse Tekst families komen. Hetzelfde geldt voor het Nieuwe Testament. Je hebt in feite geen “keten van overleveraars” nodig als je een tekst hebt die eeuwen van elkaar verwijderd zijn, maar dezelfde boodschap communiceren. Is het leuk om te hebben? Tuurlijk. Maar is het noodzakelijk? Totaal niet. Vooral niet wanneer het door profeten wordt erkend als authentiek.

Bovendien is er weldegelijk een keten van overleveraars vanuit de eerste eeuw wat de 4 Evangelien betreft. De 4 Evangelien zijn gebruikt door de eerste kerkvaders na de apostelen. Voor deze auteurs betekende het gebruikmaken van de Evangelien dat degenen naar wie zij schreven bekend waren met deze bronnen en dat de autoriteit van deze bronnen erkend werd. Zij gebruikten **alleen** deze 4 Evangelien en geen ander! Deze kerkvaders zijn Ignatius, Polycarpus, Papias, Justinus, Irenaeus. Irenaeus is weliswaar de eerste die referenties maakte naar “de 4 Evangelien” en er een naam aan koppelt, maar de kerkvaders die hierboven voor hem genoemd worden refereerden uitsluitend naar deze 4 Evangelien.

Veel van de kerkvaders is verloren gegaan omdat het christendom destijds een illegale religie was en veel vervolgingen kende, waarbij manuscripten en documenten vernietigd werden. Maar wat er is overgebleven is belangrijk geweest om een beeld te krijgen hoe men dacht over wat men als autoriteit zag en wat niet. Zo refereerde Ignatius (stierf 108 AD) naar Matteus, Lukas en Johannes, Polycarpus (stierf 150 AD) naar Matteus, Marcus en Lukas, Papias (stierf 130 AD) naar Matteus en Johannes.

Van Ignatius en Polycarpus is bekend dat zij van de apostel Johannes geleerd hadden. Van Papias is bekend dat hij in contact is geweest met discipelen van de apostelen. Ignatius en Polycarpus waren vrienden en Irenaeus was een leerling van Polycarpus. Dus ondanks alles dat verloren gegaan is door vervolging in de 2e eeuw hebben wij hier onze “keten van overleveraars”. Een ander document dat gebruikt werd in de vroege gemeente, de Didaché, dat zelf ergens gedateerd wordt tussen 60 en 110 AD, heeft een aantal referenties naar Matteus. Kortom, de enige “evangelie” die men gekend heeft en erkend werd door christenen in de eerste en tweede eeuw was wat wij nu hebben. [4]

Dus als we het dan toch over een “keten van overleveraars” hebben, wat dus helemaal niet noodzakelijk is, dan is het wel het gebruik en de erkenning van de enige Evangelieën die uit de eerste eeuw kwamen en wijd verbreid en ononderbroken door de gelovigen werden gebruikt: de 4 Evangelieën die wij nu hebben.

De ironie die telkens weer opduikt en iedereen die hierover met moslims spreekt altijd de moslims voor ogen dient te houden is het feit dat de Koran telkens refereert naar de Thora en Evangelie die Christenen bezaten tijdens het leven van Muhammad en dat dit Evangelie refereert naar Muhammad zelf (Soera 7:157 en 2:146). En wij weten van manuscript bewijs welk Evangelie men had in de tijd van Muhammad: dat wat wij nu bezitten. Als men dan wil volhouden dat het Evangelie dat wij nu hebben niet het Evangelie is waar de Koran naar refereert, waarom doen moslims dan zo hun stinkende best om Muhammad in onze Evangelie te vinden, vaak refererend naar de Helper in Johannes 14-16 of het “volk” in Mattheus 21:43?

En hoe weten zij dat die teksten authentiek zijn en niet een van die hopeloos corrupte teksten zijn waar men zo voor moet oppassen? Aan de ene kant wil de moslim de tekst ondermijnen en verwerpen maar aan de andere kant beroept de moslim zich op diezelfde tekst als waarheid. Deze schizofrene houding ten opzichte van de Bijbel is helaas voor de moslims een logisch gevolg van wat de Koran over de Bijbel zegt: Het spreekt lovend over de Thora en Evangelie terwijl het hen in precies dezelfde adem finaal tegenspreekt. De appel valt inderdaad niet ver van de boom.

In het volgende deel zullen wij kijken naar de Islamitische traditie en zien of de getuigenis van de Islamitische bronnen zo rooskleurig over de Koran is als moslimapologeten vandaag de dag beweren.

Voetnoten

[1] Sayyid Abul A’la Mawdudi, Towards Understanding Islam (The Islamic Foundation, 2013) 109

[2] Sahih al-Bukhari, Vol. 6, Bk. 61, No. 509

[3] <http://deovolenten.nl/is-het-nieuwe-testament-betrouwbaar-introductie> - Zie onderaan de web page “Ongecontroleerde transmissie”.

[4] Hier is een grafiek dat het gebruik van de Evangeliën in de vroege gemeente weergeeft. Een vink wil zeggen dat ernaar gerefereerd werd door de kerkvader. Een kruisje wil zeggen dat het werk werd genoemd maar afgewezen. Een stipje geeft geen gebruik aan.

Early use of the Gospels and Acts

	Ig	Po	M	Va	JM	Ir	C	T	MC	O	E	CS	A	D	P	V
<u>Matthew</u>	✓	✓	×	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
<u>Mark</u>	·	✓	·	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
<u>Luke</u>	✓	✓	×	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
<u>John</u>	✓	·	×	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
<u>Acts</u>	✓	✓	×	·	·	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
<u>Gospel of Thomas</u>	·	·	·	·	·	·	·	·	·	×	×	·	·	·	·	·
<u>Gospel of Truth</u>	·	·	·	✓	·	×	·	·	·	·	·	·	·	·	·	·
<u>Gospel of the Twelve</u>	·	·	·	·	·	·	·	·	·	×	·	·	·	·	·	·
<u>Gospel of Peter</u>	·	·	·	·	·	·	·	·	·	?	×	·	·	·	·	·
<u>Gospel of Basilides</u>	·	·	·	·	·	·	·	·	×	×	·	·	·	·	·	·
<u>Gospel of the Egyptians</u>	·	·	·	·	·	·	✓	·	·	×	·	·	·	·	·	·
<u>Gospel of the Hebrews</u>	·	·	·	·	·	·	✓	·	·	?	×	·	·	·	·	·
<u>Gospel of Matthias</u>	·	·	·	·	·	·	·	·	·	×	×	·	·	·	·	·
	Ig	Po	M	Va	JM	Ir	C	T	MC	O	E	CS	A	D	P	V

Early use of the Gospels and Acts

De 3 beste argumenten tegen het christendom vanuit de Islam

Deel 3b Het bewijs tegen de claims van Islamitische apologeten over de Koran: de Traditie

Zoals we in deel 3a van deze serie hebben kunnen zien, worden er nogal wat ongefundeerde aannames gedaan over de tekst van de Koran door moslimgeleerden en apologeten, die er allen op neerkomen dat er geen letter van de Koran is veranderd sinds de overlevering van hun profeet Muhammad. Tot voor kort kwamen zij met dit soort uitspraken weg omdat er in het Westen nauwelijks interesse bestond in de geschiedenis van de Islam of de staat van Koran manuscripten. Maar daar is mettertijd verandering in gekomen en er komt steeds meer interesse voor de historie van de Koran en dus ook voor gevonden manuscripten. Voordat wij gaan kijken naar de gevonden manuscripten en wat voor problemen die geven aan de beweringen van de moslimapologeten en moslimgeleerden, zullen wij eerst bekijken hoe de tekst van de Koran is ontstaan en de problemen omtrent de Koran aanhalen uit de Islamitische traditie. Die wijzen uit dat de overlevering van de Koran helemaal niet zo rooskleurig is geweest als de moslimapologeten hun aanhang voorleggen.

Veel moslims hebben het idee dat de Koran als een geheel boek uit de hemel is neergedaald via de engel Gabriel in de handen van Muhammad. En dat hij dit boek als zodanig in zijn geheel doorgegeven heeft aan zijn volgelingen. Helaas zijn deze moslims niet bekend met de Islamitische traditie over hoe de Koran werkelijk is overgeleverd. Volgens de Islamitische traditie was de Koran namelijk geen volledig boek toen het geopenbaard werd aan Muhammad en was het niet eens een volledig boek toen Muhammad stierf. Volgens de islamitische traditie zijn er twee fases geweest van het opstellen en bij elkaar brengen van de Koran en beide fases zijn na de dood van Muhammad op touw gezet. De Islamitische traditie geeft ons het volgende verslag over de formatie van de Koran:

[Sahih Bukhari Volume 6, Book 61, Number 509](#): *“Narrated Zaid bin Thabit: Abu Bakr As-Siddiq sent for me when the people of Yamama had been killed. (I went to him) and found ‘Umar bin Al-Khattab sitting with him. Abu Bakr then said (to me), ‘Umar has come to me and said: ‘Casualties were heavy among the Qurra’ of the Qur’an on the day of the Battle of Yamama, and I am afraid that more heavy casualties may take place among the Qurra’ on other battlefields, whereby a large part of the Qur’an may be lost. Therefore I suggest, you (Abu Bakr) order that the Qur’an be collected.’” I said to ‘Umar, ‘How can you do something which Allah’s Apostle did not do?’ ‘Umar said, ‘By Allah, that is a good project.’ ‘Umar kept on urging me to accept his proposal till Allah opened my chest for it and I began to realize the good in the idea which ‘Umar had realized.’ Then Abu Bakr said. ‘You are a wise young man and we do not have any suspicion about you, and you used to write the Divine Inspiration for Allah’s Apostle. So you should search for the Qur’an and collect it in one book).” **By Allah if they had ordered me to shift one of the mountains, it would not have been heavier for me than this ordering me to collect the Qur’an.** Then I said to Abu Bakr, ‘How will you do something which Allah’s Apostle did not do?’ Abu Bakr replied, ‘By Allah, it is a good project.’ Abu Bakr kept on urging me to accept his idea until Allah opened my chest for what He had opened the chests of Abu Bakr and ‘Umar. So I started looking for the Qur’an and collecting it from palmed stalks, thin white stones and also from the men who knew it by heart, **till I found the last Verse of Surat At-Tauba (Repentance) with Abi Khuzaima Al-Ansari, and I did not find it with anybody other than him.** The Verse is:*

‘Verily there has come unto you an Apostle (Muhammad) from amongst yourselves. It grieves him that you should receive any injury or difficulty..(till the end of Surat-Baraa’ (At-Tauba) (9.128-129) Then the complete manuscripts (copy) of the Qur’an remained with Abu Bakr till he died, then with ‘Umar till the end of his life, and then with Hafsa, the daughter of ‘Umar.’ (vetgedrukt door ons)

Dit roept een aantal vragen op:

1. Als de Koran zo wijd verspreid door de gemeenschap was gememoriseerd, waarom vreest men dan voor het kwijtraken van de Koran door de dood van een paar soldaten op het slagveld? (de soldaten bestonden uit mensen die het best de Koran zouden hebben gememoriseerd). Het feit dat men vreesde dat de Koran verloren zou gaan tenzij men het op zou schrijven, spreekt juist voor het idee dat de Koran helemaal niet was gememoriseerd.
2. Als de Koran in zijn volledigheid was opgeschreven tijdens het leven van Muhammad, waarom ging Zaid niet gewoon in zijn achterkamer om het boek tevoorschijn te halen zoals hij het zogenaamd rechtstreeks van de mond van Muhammad opschreef? In plaats daarvan moest hij het halen van stukjes papier, blaadjes, boomschors, botten en stukjes memorisatie. Allemaal los zand dus.

3. Moslims vandaag de dag verzekeren ons dat al zou men alle Korans ter wereld verzamelen en alles verbranden, dan zou men alsnog de gehele Koran letter voor letter kunnen reconstrueren uit het geheugen van de moslim Ummah. Zaid bin Thabit was een van de schriftgeleerden die Muhammad zijn openbaringen opschreef en zelfs hij, nadat hem gevraagd was om de Koran te compileren, was niet zo zelfverzekerd als moslims nu zijn en uitte dat indien Allah hem zou vragen een berg te verplaatsen dat niet zo zwaar zou zijn geweest als het compileren van de Koran. Als de Koran dusdanig was gememoriseerd en opgeschreven, waarom is de houding van de eerste moslims zo fundamenteel verschillend van die van moslims vandaag?
4. Als iedereen de Koran had gememoriseerd of het wijd verspreid was opgeschreven, waarom vond Zaid de laatste verzen van Soera 9 dan bij maar 1 persoon? Welke andere verzen waren zo dun bezaaid als deze?

Moslim apologeten willen wel eens als tegenargument op vraag 3 beweren dat deze uitlating van Zaid slechts was vanwege het feit dat Muhammad nooit zoiets heeft opgedragen. Maar dat is natuurlijk slechts ongefundeerde speculatie, want de Koran beweert zelf keer op keer dat het een boek is. Waarom zou hij het dan erg vinden er een boek van te maken als Allah dat telkens als boek beschrijft? Deze uitlating van Zaid heeft niets weg van de unieke aard van de klus, maar van de lastige aard van de klus. Het was juist Abu Bakr die refereerde naar de unieke aard van de klus en dat dan ook ronduit zei tegen Umar.

En dus blijft de vraag: Waarom zou Zaid vinden dat de Koran compileren hem zwaarder zou vallen dan het verplaatsen van een berg als, zoals moslim apologeten beweren, de Koran al volledig was gememoriseerd en opgeschreven door verschillende schriftgeleerden tijdens het leven van Muhammad?

Maar de islamitische traditie heeft nog meer te vertellen over het ontstaan van de Koran. Het was namelijk nog altijd geen volledig boek toen het de eerste keer gecompileerd werd in de tijd van de eerste kalif Abu Bakr. Hierdoor kunnen we ons afvragen of dit wel een volledig boek was toen de derde kalif Uthmann ongeveer 20 jaar later de Koran compileerde. Hierover vertelt de Hadiet:

[Sahih Bukhari Volume 6, Book 61, Number 510](#): *“Narrated by Anas bin Malik Hudhaifa bin Al-Yaman came to Uthman at the time when the people of Sham and the people of Iraq were Waging war to conquer Arminya and Adharbijan. Hudhaifa was afraid of their (the people of Sham and Iraq) differences in the recitation of the Qur’an, so he said to ‘Uthman, “O chief of the Believers! Save this nation before they differ about the Book (Quran) as Jews and the Christians did before.” So ‘Uthman sent a message to Hafsa saying, “Send us the manuscripts of the Qur’an so that we may compile the Qur’anic materials in perfect copies and return the manuscripts to you.”*

Hafsa sent it to 'Uthman. 'Uthman then ordered Zaid bin Thabit, 'Abdullah bin AzZubair, Said bin Al-As and 'AbdurRahman bin Harith bin Hisham to rewrite the manuscripts in perfect copies. 'Uthman said to the three Quraishi men, "In case you disagree with Zaid bin Thabit on any point in the Qur'an, then write it in the dialect of Quraish, the Qur'an was revealed in their tongue." They did so, and when they had written many copies, 'Uthman returned the original manuscripts to Hafsa. 'Uthman sent to every Muslim province one copy of what they had copied, and ordered that all the other Qur'anic materials, whether written in fragmentary manuscripts or whole copies, be burnt. Said bin Thabit added, "A Verse from Surat Ahzab was missed by me when we copied the Qur'an and I used to hear Allah's Apostle reciting it. So we searched for it and found it with Khuzaima bin Thabit Al-Ansari. (That Verse was): 'Among the Believers are men who have been true in their covenant with Allah.' (33.23)" (vetgedrukte tekst door ons)

Ook hier duiken weer allerlei vragen op:

1. Hoezo waren er al die verschillen tussen de moslims die de Koran reciteerden? Wat waren deze verschillen? De verschillen waren dusdanig dat er bijna onderling een oorlog ontstond bij de moslims.
2. De Koran was volledig gememoriseerd, moeten wij van de moslims aannemen. Maar hoe kan het dat na bijna 20 jaar volgens Zaid Bin Thabit alsnog een vers zoek was die men al die tijd mistte terwijl men, wederom volgens de moslims, toch de Koran dagelijks aan het reciteren was? En waarom was deze vermiste tekst uit Soera 33 alleen bij een persoon te vinden? En ook hier weer de vraag: welke andere verzen waren zo dun bezaaid als deze?
3. Wie zegt dat wij niet meer van dit soort verzen missen? Wie zegt dat Zaid niet nog meer verzen over het hoofd gezien had aangezien het hem de eerste keer ook overkwam? 20 jaar lang heeft niemand dit vers gemist. Plotseling mist hij een vers dat hem ineens te binnen schoot. Niet alleen hem overkwam het, maar de gehele Ummah, behalve die ene man waar hij dat vers vond?
4. Waarom werden de manuscripten die met dat van Uthmann verschilden vernietigd? Wie heeft Uthmann deze autoriteit gegeven om (als men toch wil volhouden dat de verschillen de Ahruf betrof) 6 van de 7 Ahruf te vernietigen? Dit is op zijn minst verdacht.

Moslims proberen als reactie op vraag 1 te antwoorden dat de verschillen slechts de "ahruf" (verschillende modi van recitatie) betrof. Dit argument gaat om verschillende redenen niet op omdat het de paniek onder de moslims, zowel op het slagveld waar men hierover aan het ruziën was, alsook bij de voorman Hudhayfah en Kalief Uthmann, niet rechtvaardigt. Zij hadden, om de gemoederen te sussen, makkelijk de mensen kunnen vertellen dat deze verschillen door Allah ingebouwd waren in de recitatie van de Koran, zoals wij in de hadiet [\[1\]](#) vinden.

Overigens houden moslims vol dat de Ahruf slechts verschillende dialecten betroffen, maar ook dit argument schiet te kort. Want de gerefereerde Hadiet in endnote 1 maakt duidelijk dat deze twee mensen (Umar en Hicham) van dezelfde stam zijn en Ahruf dus niet twee verschillende dialecten kunnen zijn. Komt er ook nog bij dat moslims niet eens weten wat Ahruf zijn.^[2] Noch Allah noch Muhammad hebben de moeite genomen om ook maar 1 kompaan van Muhammad uit te leggen wat de Ahruf inhouden. En als moslims niet eens weten wat Ahruf zijn en ook nog niet eens weten hoe die eruit zien en die dus ook niet kunnen identificeren, hoe kunnen moslims dan met droge ogen beweren dat die verschillen door de Ahruf kwamen?

Ook willen moslims vaak opperen als antwoord op vraag 4 dat Uthmann de ahruf tot 1 teruggebracht heeft om het makkelijker te maken voor de moslims. Maar de Ahruf waren juist door Allah gegeven om de recitatie makkelijker te maken voor de moslims. Maar deze recitaties brachten blijkbaar juist moeilijkheden in plaats van het beloofde gemak. Zat Allah er dan zo naast? Wist Uthmann dan zoveel beter dan Allah? Als moslims dus willen opperen dat dit verschil de Ahruf betrof dan blijkt Allah juist eerder voor verwarring gezorgd te hebben waarna Uthmann genoodzaakt was de orde weer te herstellen en zeggen zij in feite dat Uthmann beter wist dan Allah.

Daarnaast beweren moslims, als reactie op punt 4, dat het normaal was om ongebruikte of verouderde Korans te verbranden of te begraven om zo enige verdachtmaking van de handelswijze van Uthmann tegen te gaan. Maar hier wordt de kar voor het paard gespannen. Dit argument is namelijk pas valide als dit een opdracht van Allah of Muhammad geweest is, of dat men gewoon was dit te doen vóór Uthmann.

Waar is de opdracht van Allah in de Koran? Waar is de traditie van Muhammad in de Hadiet? Wie, vóór Uthmann, heeft deze wijze van het opruimen van oude Korans in werking gesteld? Dat zou pas bewijs zijn van het op de juiste wijze wegwerken van een Koran manuscript door Uthmann. Maar al deze elementen lijken maar absent te zijn in de islamitische traditie. Het geval van Uthmann lijkt de eerste keer dat Koran manuscripten op die manier zijn vernietigd want ondanks mijn vele vragen in het verleden is er geen enkele moslimapologeet ooit met zo'n traditie op de proppen gekomen. En dus blijft het handelen van Uthmann, door de conflicterende Koranmanuscripten te verbranden, verdachtmakend. Wat heeft erin gestaan dat koste wat kost vernietigd moest worden? Kan je je voorstellen als dit allemaal gebeurd was bij de Bijbelse manuscripten? Hoe vaak krijgen Christenen wel niet te horen van moslims dat men boeken zou hebben verbrand die men niet in de Bijbel wilde hebben en hoe verdacht dat wel niet is? En dat terwijl dat nooit gebeurd is wat de Bijbel betreft, maar wij precies dat terugvinden in de Islamitische tradities aangaande de Koran en dan doen moslims plots alsof er niets aan de hand is. *Verdacht? Natuurlijk niet. We hebben het immers over de Koran en niet over de Bijbel.* Want dan gelden er ineens hele andere criteria.

En dit is pas het begin van de problemen omtrent de collectie van de Koran. In de Islamitische traditie hebben we een aantal hadiets en geleerden die getuigen van veranderingen in de Koran recitaties en manuscripten. We halen er hieronder een paar aan:

Sahih Bukhari, Volume 6, Book 60, Number 468 *“Narrated Ibrahim: The companions of ‘Abdullah (bin Mas’ud) came to Abu Darda’, he looked for them and found them. Then he asked them,: ‘Who among you can recite as ‘Abdullah recites it?’ They replied, ‘All of us.’ He asked, ‘Who among you knows it by heart?’ They pointed at ‘Alqama. Then he asked Alqama. ‘How did you hear ‘Abdullah bin Mas’ud reciting Surat Al-Lail (The Night)?’ Alqama recited: ‘By the male and the female.’ Abu Ad-Darda said, ‘I testify that I heard [the] Prophet reciting it likewise, but these people want me to recite it:– ‘And by Him Who created male and female.’ but by Allah, I will not follow them.”*

Hier vragen moslims dus hoe Abdallah Ibn Mas’ud Soera 92 van de Koran reciteerde. Abdullah Ibn Mas’ud is de eerste [\[3\]](#) die genoemd werd in een lijst van vier kompanen die Muhammad hoogstpersoonlijk had aangewezen als dé personen van wie men de Koran moest leren. Als iemand dus wist hoe de Koran gereciteerd moest worden dan was hij het wel. Blijkbaar was er dus een dispuut onder de kompanen van Muhammad over hoe Soera 92 moest worden gereciteerd. En dus zocht men de raad van de leerlingen van Ibn Mas’ud. Onder die leerlingen was het Alqama die dat gedeelte uit het hoofd kende. Toen hem gevraagd werd hoe Ibn Mas’ud het reciteerde zei Alqama “Bij de man en de vrouw”. Abu Ad-Darda zei daarop dat hij het Muhammad ook zo heeft horen reciteren en dat de mensen hem het wilde laten reciteren als “Bij Hem die het mannelijke en het vrouwelijke heeft geschapen!” en zwoer bij Allah dat hij dat niet van hen zou aannemen. Dus lezing A wordt door Abu Ad-Darda en Alqama (en natuurlijk de andere leerlingen van Ibn Mas’ud) bevestigd als zijnde zoals Muhammad en Ibn Mas’ud het reciteerden, en lezing B wordt door hen verworpen.

Ra-ra welke van de twee varianten wij vandaag in de Koran vinden? Je raadt het al, de in deze hadiet verworpen lezing B is wat we in de Koran vinden. Dus in deze tijd was er zogenaamd een onfeilbare orale transmissie van de Koran en een tekst die rechtstreeks van de lippen van Muhammad door meerdere mensen was opgeschreven en dan hebben de moslims die de woorden uit de mond van Muhammad gehoord hebben alsnog dit soort disputen. Dit soort gesprekken is inconsistent met het idee dat de tekst onfeilbaar bewaard is gebleven, zij het in geschreven vorm, zij het in mondelinge vorm. Welke lezing is origineel en hoe weet een moslim dat? Komt er nog bij dat de islamitische traditie expliciet aangeeft dat gedeeltes van de Koran verloren zijn gegaan door de vele doden van de strijd van Yamama, zoals in Bukhari 509 beschreven. De zoon van de prominente Islamitische geleerde Abu Dawud, Ibn Abi Dawud, schrijft hierover:

“Much of the Quran that was sent down was known by those who died on the day of Yamama... but they were not known (by those who) survived them, nor were they written down, nor had Abu Bakr, Umar, or Uthman collected the Qur’an, nor were they found with even one person after them.” (Ibn Abi Daud, Kitab al-Masahif, p. 23).

Vertaling:

“Veel van de Koran dat was neergezonden was bekend bij degenen die stierven op de dag van Yamama...**maar zij waren niet bekend (bij hen die) hen overleefd hadden, noch waren zij opgeschreven, noch hadden Abu Bakr, Umar, of Uthmann de Koran gecompileerd, noch waren zij bij ook maar een persoon gevonden na hen.**”

Dit is een goed moment om even stil te staan bij wat er hier gezegd wordt: Mannen namen verzen van de Koran mee het graf in en die waren niet bekend bij degenen die de strijd hadden overleefd, noch waren die opgeschreven, noch was het opgenomen in de Koran van Abu Bakr, Umar en Uthmann en die verzen waren ook niet te vinden bij een enkele persoon erna! Abu Bakr kwam in principe met een strategie die op zich best slim was. In de Koran zegt Allah hoogstpersoonlijk de Koran te zullen bewaren en dus dacht Abu Bakr dat als hij de mensen in het leger zou rekruteren die het best de Koran kenden, Allah het niet zou toestaan om hen te laten sterven, want Allah zou immers de Koran beschermen en bewaren. En dus zou Allah ook de strijders, die de Koran goed kenden, beschermen en bewaren. Maar er vielen juist tegen de verwachting in een hoop doden en dus raakte Umar bezorgd, sloeg alarm en vroeg hij Abu Bakr om in te grijpen. Echter, volgens Ibn Abi Dawud was deze ingreep voor een deel van de Koran te laat.

Een groot deel van de Koran is dus volgens de islamitische traditie verloren gegaan. En wie weet hoe groot dat deel is!

De volgende ahadiet over Aisha en Hafsa (de vrouwen van Muhammad) en hoe zij Soera 2:238 reciteerden:

Sahih Muslim: Book 4, Hadith 1316: *“Abu Yunus, the freed slave of ‘A’isha said: ‘A’isha ordered me to transcribe a copy of the Qur’an for her and said: When you reach this verse:” guard the prayers and the middle prayer” (ii. 238), inform me; so when I reached it, I informed her and she gave me dictation (like this): guard the prayers and the middle prayer **and the afternoon prayer**, and stand up truly obedient to Allah. ‘A’isha said: This is how I have heard from the Messenger of Allah (may peace be upon him).”*

Ik heb deze hadiet wel eens aan moslims voorgelegd en die beweerden dat dit slechts om een “persoonlijke kopie” van Aisha ging. Maar dat is wederom ad hoc. Ten eerste: Nergens blijkt hieruit dat dit slechts om een persoonlijke kopie van Aisha ging. Ten tweede, Aisha was niet de enige die dat vers zo liet opschrijven:

Malik Muwatta Book 8, Number 8.8.27: *“Yahya related to me from Malik from Zayd ibn Aslam that Amr ibn Rafi said, “I was writing a Qur’an for Hafsa, umm al-muminin, and she said, ‘When you reach this ayat, let me know, “Guard the prayers carefully and the middle prayer and stand obedient to Allah.” When I reached it I told her and she dictated to me, ‘Guard the prayers carefully and the middle prayer **and the asr prayer** and stand obedient to Allah.’ “*

Twee vrouwen van Muhammad die volgens de moslims de Koran heel goed kenden hebben hier de toevoeging van het asr gebed. Beide zijn zij dus van mening dat dit gedeelte in de Koran hoort. Hier hebben we dus twee ahadiet die Soera 2:238 anders reciteerden dan het vandaag in de Koran staat. In de huidige Koran staat er *“Waak strikt over de gebeden, en (voornamelijk) het middelste gebed en sta in nederigheid voor Allah”* en de woorden *“wa alSalat al-Asr”* ontbreken geheel. Ook hier proberen moslims het argument dat het vers is geabrogeerd. Maar ook hier geldt weer dat dit een ad hoc argument is. Hier heb je twee van de vrouwen van Muhammad waarvan er van een wordt gezegd dat zij de Koran zeer goed kende (Aisha) en dichter bij Muhammad was dan wie dan ook. En zij wist van niets van een geabrogeerde vers. Ook Hafsa was niet op de hoogte van enige abrogatie. Je hebt dus tegenstrijdige getuigenissen in de moslim bronnen: een paar ahadiet zeggen dat dit vers is geabrogeerd en een paar zeggen dat degenen die de Koran het best kenden daar niets van wisten. Welke is dus het origineel? Hoe weten we dat? Nog een voorbeeld is het vers van het borst voeden van een volwassene (ja, dat was een ding bij de eerste generatie moslims).

Er zijn een hoop ahadiet over dit fenomeen, maar de volgende gaat ook de Koran aan:

Sahih Muslim Book 008, Number 3421: *“A’isha (Allah be pleased with, her) reported that it had been revealed in the Holy Qur’an that ten clear sucklings make the marriage unlawful, then it was abrogated (and substituted) by five sucklings and Allah’s Apostle (may peace be upon him) died and **it was before that time (found) in the Holy Qur’an** (and recited by the Muslims).” (vetgedrukte en onderstreepte tekst door ons)*

Aisha zegt ons dus dat er een vers was van borstvoeding en dat tien zuigingen voldoende waren om een huwelijk te verbieden (dus na tien zuigingen van een volwassen man aan de borsten van een moslima kon je niet met die persoon gemeenschap hebben omdat je op die manier als het ware familie werd) en dat het toen was geabrogeerd naar vijf zuigingen en dat het voor de dood van Muhammad in de Koran stond. Wij kunnen vandaag de dag zoeken tot wij een ons wegen naar dit vers, maar die is in de Koran nergens terug te vinden. Wij missen dus een vers uit de Koran die er wel was toen Muhammad nog leefde. Ook hier dragen moslims weer aan dat dit vers geabrogeerd was en dus niet in de Koran hoort. Maar ook hier geldt, dit is ad hoc: Wie zegt dat het niet in de Koran hoort? Wij lezen net dat Aisha zegt dat het in de Koran was toen Muhammad stierf. Muhammad heeft dus niet kunnen zeggen dat het geabrogeerd was na zijn dood, **want hij was dood!** Er wordt wederom geen woord gerept over abrogatie door Aisha. De enige abrogatie die zij noemt was dat het van tien naar vijf was geabrogeerd. Niets over dat het **uit** de Koran was geabrogeerd. Dus waar is dat vers?

De Islamitische traditie leert ons ook over onenigheden tussen de moslims over de Koran die zij overleverden:

Jami at-Tirmidhi 3104 – *“Az-Zuhri said: “‘Ubaidullah bin ‘Abdullah bin ‘Utbah informed me that ‘Abdullah bin Mas’ud disliked Zaid bin Thabit copying the Musahif, and he said: ‘O you Muslims people! Avoid copying the Mushaf and the recitation of this man. By Allah! When I accepted Islam he was but in the loins of a disbelieving man’ – meaning Zaid bin Thabit – and it was regarding this that ‘Abdullah bin Mas’ud said: ‘O people of Al-‘Iraq! Keep the Musahif that are with you, and conceal them. For indeed Allah said: And whoever conceals something, he shall come with what he concealed on the Day of Judgement (3:161). So meet Allah with the Musahif.”*
(Sahih) [\[4\]](#)

Dit zijn behoorlijk strijdvaardige woorden van de persoon die Muhammad hoogstpersoonlijk aanwees als degene van wie men de Koran moest leren. Zijn aversie tegen de kopie van Zaid Ibn Thabit, die moslims nu dus menen te hebben, was zo groot dat hij zelfs zijn leerlingen afraaide om de huidige Koran over te nemen zoals moslims die nu accepteren. Zijn advies aan zijn leerlingen: *Ga op de dag des oordeels Allah niet tegemoet met het boek van Zaid Bin Thabit, maar met de Koran die jullie van mij hebben.* Dat is nutteloos advies als de boeken van Ibn Thabit en Ibn Masud identiek zouden zijn (wat wij dus moeten geloven omdat iedereen zogenaamd de Koran had gememoriseerd).

En natuurlijk wordt ook hier weer door moslims geopperd dat Abdullah Ibn Mas’ud op deze woorden terug is gekomen. En ook hier geldt weer: AD HOC! Er is geen enkele steekhoudende traditie van of over Ibn Mas’ud dat hij ook maar een letter terugneemt van wat hij gezegd heeft.

Ik zeg “steekhoudende” traditie, want moslims hebben natuurlijk geprobeerd Ibn Mas’ud in het gareel te krijgen door naar een werk van Ibn Kathir te refereren waar Ibn Mas’ud het met Uthmann eens zou zijn.

Wij vinden deze “uitweg” in al-Bidaya wal-Nihaya:

“Uthman –may Allah be pleased with him- wrote to him (Ibn Masud) bidding him to follow the Companions in what they had agreed upon due to its benefits, (and because it lead to) unity of opinions and the end of differences. So, he inclined to it and agreed to follow and to give up the opposition – may Allah be pleased with them all.” (al-Bidaya wal-Nihaya 7/217)

Dit is dus slechts een bewering van Ibn Kathir dat Ibn Mas'ud zich uiteindelijk achter Uthmann geschaard heeft. En de reden waarom Ibn Kathir aanneemt dat het voor de hand ligt dat Ibn Mas'ud het met Uthmann eens was heeft te maken met het volgende verslag:

Abdul Rahman bin Yazid said: Abdullah bin Mas'ud entered the mosque in Mina. He asked how many rak'ahs the Commander of the Faithful (i.e. Uthman) offered in Zuhr salah? People said, "(He offered) four." Ibn Masud offered four rak'ahs. People asked, "Have you not told us that the Messenger of Allah –may Allah bless him- and Abu Bakr and 'Umar offered two (in Zuhr prayers at Mina)?" He said, "Indeed and I narrate to you the same now even but I do not like to differ." (al-Bidaya wal-Nihaya 7/217)

Maar dit verslag werkt juist tegen moslims in plaats van dat het ze helpt. Lees goed wat Ibn Mas'ud deed volgens dit verslag: Uthmann maakte 4 rak'ahs en Ibn Mas'ud deed dat ook. Vervolgens herinnert men Ibn Mas'ud aan wat hij zei van Muhammad te hebben gezien. Wat dan gebeurt is verbazingwekkend. Ibn Mas'ud erkent en blijft erbij dat hij niet alleen zijn profeet 2 rak'ahs heeft zien doen, maar ook Abu Bakr en Umar dat heeft zien doen, maar dat hij niet graag tegenstribbelt. Dit is een heel andere Ibn Mas'ud dan de vastberaden Ibn Mas'ud die wij in de zogenaamd authentieke hadiet gezien hebben. Maar hoe dan ook dit is verbazingwekkend om de volgende redenen. Als wij dit verslag moeten geloven dan betekent dit dat:

- 1 Dat Uthmann volgens Ibn Mas'ud geen problemen had om te veranderen wat Muhammad geleerd had en wat ook Abu Bakr en Umar opvolgden
- 2 Ibn Mas'ud met Uthmann meeging, **niet omdat hij overtuigd was van Uthmann's gelijk**, maar omdat hij niet dwars wilde liggen.

Met andere woorden, Ibn Mas'ud had geen enkele moeite om een standpunt op te geven waarvan hij overtuigd was dat het de juiste was alleen om de lieve vrede te bewaren. Als moslims dit willen aanhalen als bewijs dat Ibn Mas'ud het later zogenaamd met Uthmann eens was dan is dit verslag vernietigend voor moslims omdat Ibn Mas'ud eerst duidelijk gemaakt heeft dat het boek van Zaid niet deugde en later toch maar water bij de wijn gedaan heeft. En dat was dus **niet** omdat hij van gedachte veranderd was over de kwaliteit van Zaid Ibn Thabit's werk, maar om de lieve vrede te bewaren. Dus dat hij zich uiteindelijk achter Uthmann geschaard heeft doet helemaal niets af van zijn vernietigende kritiek voorheen, over de huidige Koran. Ondertussen staan zijn woorden zoals weergegeven in de Hadiet uit Jami at-Tirmidhi 3104 fier overeind.

Het lijkt iedere keer dat moslims zomaar dingen verzinnen om de Koran te redden van het overduidelijke bewijs uit hun eigen tradities, dat het niet compleet is, niet perfect bewaard is, nooit een letter veranderd is en alles rozengeur en maneschijn was onder de eerste moslims wanneer het om de Koran gaat. We hebben elke keer keihard bewijs in de tekst van hun tradities en als weerwoord komen moslims telkens terug met speculaties en geforceerde verklaringen.

Het volgende probleem dient zich ondertussen alweer aan. Soera 33 was zo lang als Soera 2, dat 286 verzen lang is, maar heeft nu slechts 73 verzen in de huidige Koran. Dat wordt ook bevestigd door de heren bij Islamqa [5] alleen om te proberen de schade te repareren met allerlei argumenten die vooral zijn gebaseerd op speculaties die geen steek houden. Maar als Soera 33 dus ongeveer net zo lang was als Soera 2 dan missen we ruim twee derde van dat hoofdstuk uit de Koran!

Ibn Abi Maryam related to us from Ibn Luhai'a from Abu'l-Aswad from Urwa b. az-Zubair from A'isha who said, "Surat al-Ahzab (xxxiii) used to be recited in the time of the Prophet with two hundred verses, **but when Uthman wrote out the codices he was unable to procure more of it than there is in it today.**" (Abu Ubaid's Kitab Fada'il-al-Qur'an)

Daarnaast zegt Abdullah Yusuf Ali in zijn commentaar op Soera 33:6:

Yusuf Ali commentary on 33:6: "In spiritual relationship the Prophet is entitled to more respect and consideration than blood-relations. The Believers should follow him rather than their fathers or mothers or brothers, where there is conflict of duties. He is even nearer – closer to our real interests – than our own selves. **in some giraats, like that of Ubai Ibn Ka'b,** occur also the words 'and he is a father to them,' which imply his spiritual relationship and connect on with the words, 'and his wives are their mothers.' Thus his spiritual fatherhood would be contrasted pointedly with the repudiation of the vulgar superstition of calling any one like Zaid ibn Haritha by the appellation Zaid ibn Muhammad (xxxiii. 40): such an appellation is really disrespectful to the Prophet." (Ali, The Holy Qur'an, p. 1104, fn. 3674)

Dus volgens Yusuf Ali hebben sommige lezingen "en hij is een vader voor hen", wat dus ontbreekt in de huidige Koran. Deze lezing kwam voor in de Koran van Ubai Ibn Ka'b, een van de 4 mannen die Muhammad hoogstpersoonlijk aanwees als degene van wie men het best de Koran kon leren.

En zo kunnen we wel doorgaan: Van tradities dat Ibn Mas'ud en Ibn Ka'b respectievelijk 111 en 116 Soera's hadden in hun Koran terwijl de huidige Koran 114 Soera's bevat tot tradities van moslims die hele koranhoofdstukken waren vergeten, de Islamitische tradities zitten vol van verhalen over hoe de Koran te lijden gehad heeft onder de voogdij van de eerste moslims. Al deze dingen laten zien dat het mechanisme van vermeende memorisatie allerlei problemen met zich meebracht en bewijst dat het zwakste inkt sterker is dan het sterkste geheugen: dit alles had voorkomen kunnen worden als Muhammad de Koran had laten opschrijven als een volledig werk en dan had laten distribueren zoals Uthmann had gedaan in plaats van zijn volgelingen aan hun lot over te laten om na zijn dood uit te zoeken wat wel en niet in de Koran hoorde en hoe de tekst er uiteindelijk uit had moeten zien.

En alsof dit allemaal nog niet voldoende bewijs was dat de verhalen over een perfect bewaarde Koran van Islamitische apologeten en imams uit de lucht zijn gegrepen zullen we in het volgende en laatste deel kijken hoe de Koran manuscripten uitwijzen dat de Koran niet letter voor letter bewaard is gebleven.

Voetnoten

[1] http://www.searchtruth.com/book_display.php?book=41&translator=1&start=0&number=601#601

[2] Het is behoorlijk problematisch dat moslims niet weten wat Ahruf zijn. Ten eerste was men zelfs in de tijd van Muhammad niet bekend met alle Ahruf. Men kon de verschillende Ahruf dus niet identificeren. Ten tweede kon men daarom ook geen fouten in recitatie niet identificeren. Stel iemand reciteert de Koran tot een groep dat alleen bekend is met harf (enkelvoud van ahruf) nummer 2 en hij maakt een fout in zijn recitatie en zij proberen hem te corrigeren. Wat als hij zegt, om geen gezicht te verliezen, dat hij harf 3 reciteerde? Er is niemand die kan zeggen dat het dat geen harf 3 was dat hij reciteerde. Je moet dus 1) eerst weten wat de ahruf zijn om ze 2) te kunnen identificeren. Moslims kunnen geen van beide, maar zij beweren toch steevast dat het verschil tussen de recitaties van de moslims in de tijd van Uthmann kwam door de verschillende Ahruf.

[3] Narrated Masruq: `Abdullah (bin Mas`ud) was mentioned before `Abdullah bin `Amr. The latter said, "That is a man I continue to love because I heard Allah's Messenger saying, ' Learn the recitation of the Qur'an from (any of these) four persons: `Abdullah bin Masud, Salim the freed slave of Abu Hudhaifa, Ubai bin Ka`b, and Mu`adh bin Jabal." <https://sunnah.com/bukhari/62/106>

[4] <https://muflihun.com/tirmidhi/44/3104>

[5] <https://islamqa.info/en/197942>

De 3 beste argumenten tegen het christendom vanuit de Islam

Deel 3c

Het bewijs tegen de claims van islamitische apologeten over de Koran: De Manuscripten

Het laatste stuk bewijs tegen de beweringen van de moslimapologeten, dat de Koran zonder kleerscheuren is overgeleverd zonder dat er een letter is veranderd, is te vinden in de manuscripten van de Koran. Zoals gezegd hebben moslims een utopisch beeld van de mate van accuratesse waarmee de Koran is overgeleverd. Onderstaande bewering illustreert hoe moslim apologeten de Koran zowel onder onder niet-moslims als onder hun eigen gelederen promoten:

“The Qur’an is a record of the exact words revealed by God through the Angel Gabriel to the Prophet Muhammad. **It was memorized by Muhammad and then dictated to his Companions, and written down by scribes, who cross-checked it during his lifetime. Not one word of its 114 chapters, Suras, has been changed over the centuries,** so that the Qur’an is in every detail the unique and miraculous text which was revealed to Muhammad fourteen centuries ago.”

(www.islamicity.com, search for ‘What is the Qur’an?’; accessed 25 July 2015) [1]

We hebben al in [deel 3b](#) gezien dat de Islamitische traditie het dikgedrukte gedeelte van deze bewering niet ondersteunt. Wat een nog definitievere weerlegging is van de voorgaande bewering betreft wat men in de manuscripten vindt van de Koran. De huidige Koran is gebaseerd op een tekst dat in 1924 gestandaardiseerd is door geleerden in Cairo, Egypte.

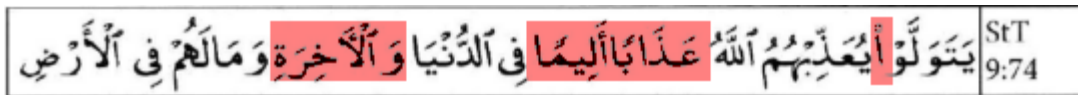
Er is dus bijna 1300 jaar tussen de herbewerkte tekst die opgesteld was door Uthmann (die we niet eens het origineel kunnen noemen) en de standaardisatie van de huidige tekst. Wat we tussen die twee gebeurtenissen aan Koranmanuscripten vinden haalt een dikke streep door de bovenstaande bewering. De 3 meest bekende manuscripten die teruggevonden zijn van de Koran zijn de Samarkand manuscript in Tashkend en de Topkapi manuscript in Istanbul en de Sana'a manuscript in Yemen. Welke, geheel in tegenstelling tot de bewering van moslim apologeten in, geen van allen van de tijd van Uthmann afkomen, maar daterend van de 8^e tot de 9^e eeuw.

Voordat wij naar deze manuscripten gaan kijken nemen we eerst nog een kijkje in de Codex Parisino-petropolitanus, gestationeerd in Parijs. Moslims doen vaak neerbuigend en lacherig over het feit dat het verschil tussen de tekst van de Korans vaak slechts een letter is, de letter alif. Een letter dat vaak duizenden keren is toegevoegd in zo'n manuscript en dus duizenden varianten beslaat. In verreweg de meeste gevallen wordt de betekenis hiermee niet veranderd, maar soms ook wel. In dit manuscript zien wij dat in Koran 3:158 leest "En als jullie sterven, of als jullie gedood worden, worden jullie zeker niet tot Allah verzameld" terwijl de huidige Koran leest "En als jullie sterven, of als jullie gedood worden, zeker tot Allah worden jullie verzameld". Het verschil hier is zo'n alif. En het is dus 1 letter dat de betekenis van zo'n tekst helemaal 180 graden omdraait.

In de Samarkand codex zijn er een [hoop verschillen](#) met de huidige Koran en eentje die vooral in het oog springt is de variant in Soera 37:103, waar de Samarkand codex leest "wa ma 'aslamaa" dat betekent "en zij onderwierpen zich niet", terwijl de huidige Koran leest "Falammaa 'aslamaa" dat "toen zij zich beiden onderwierpen" betekent. Dat is nogal een verschil tussen de twee teksten. En meerdere verschillen kunnen worden waargenomen in de tekst van de Koran tussen de Samarkand manuscript en de huidige Egyptische Koran uit 1924 in Soera's 2:15, 2:57, 2:284, 5:99, 6:11, 7:27, 7:69, 18:83, 19:72, 20:3, 20:79, 20:108, 36:20-21, 38:26, en meerdere verzen waar de betekenis van de tekst soms verandert door de variante lezingen in de manuscripten.

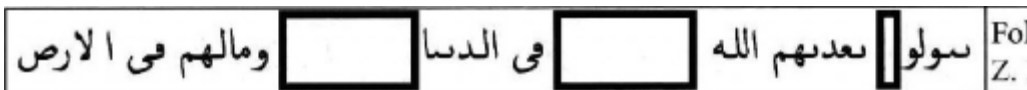
Wellicht het oudste manuscript dat teruggevonden is is het manuscript uit Sana'a in Yemen. Hieraan hebben verschillende manuscript deskundigen gewerkt, een van wie Elisabeth Puin is, een Duitse Islamologe, die een aantal werken heeft waar zij de tekst van de Sana'a manuscripten naast de huidige tekst legt en die vergelijkt. Meteen springen de variante lezingen in het oog. Een van die varianten in de tekst van Sana'a is Soera 9:74. [\[2\]](#)

De standaard tekst leest als volgt (alle nadrukken zijn door mij toegevoegd):

“...maar als zij zich afwenden, dan zal Allah hen straffen **met een pijnlijke bestraffing**, in dit leven **en in het Hiernamaals**. En op de aarde is er voor hen geen (beschermer en geen helper).”

De tekst van Sana'a palimpsest, [3] 'DAM 0 1-27.1' leest als volgt:

“...maar als zij zich afwenden, dan zal Allah hen straffen in dit leven. En op de aarde is er voor hen geen (beschermer en geen helper).”

Je hoeft niet eens Arabisch te kunnen lezen om te zien dat de teksten hier nogal verschillen, maar ik heb toch maar de verschillen gemarkeerd. De lezing van de Sana'a is veel korter dan in de standaard tekst. Er staat wel dat Allah hen zal straffen, maar de uitleg hoe die straf eruit ziet die wij vinden in de standaard tekst, “AAathaban aleeman”, zien wij niet terug in de Sana'a manuscript. Ook in de zin “in de wereld en in het Hiernamaals” uit de standaard tekst (fee alddunya waal-akhirati) zien wij alleen de woorden “in dit leven” terug in de Sana'a, wat veel beter aansluit bij het einde van vers 74, “En op de aarde is er voor hen geen beschermer en geen helper”, terwijl je zou verwachten dat het zou eindigen met “En op de aarde **en in het hiernamaals** is er voor hen geen beschermer en geen helper” daar er eerder wordt gesproken over een straf op aarde **en** in het hiernamaals.

Moslams zullen uiteraard hun uiterste best doen om varianten als dezen (en de velen hierna volgende) te verklaren door tekstkritiek toe te passen over wat de waarschijnlijke originele lezing was en hoe deze variant waarschijnlijk tot standgekomen is en dat is natuurlijk hun goed recht. Maar dit was toch juist precies de reden waarom volgens moslams de Bijbel corrupt en niet te vertrouwen was? Dus zo leren wij deze les van moslim apologeten: Wanneer de Koran varianten kent in de manuscripten dan is het toepassen van tekstkritiek geen probleem, al hebben we te maken met toevoegingen, verwijderingen en lezingen die we niet terugvinden in de huidige in 1924 in Egypte gestandaardiseerde tekst. Maar o wee wij soortgelijke toevoegingen, verwijderingen en variante lezingen tegenkomen in de Bijbel, dan is dat ineens onomstotelijk bewijs dat de Bijbel pertinent corrupt en niet te vertrouwen is.

Ons volgend voorbeeld komt van Dr. Alba Fedeli. In het boek “The Hidden Origins Of Islam” door Karl-Heinz Öhlig en Gerd R. Puin, vinden we een compilatie van essays van een aantal geleerden op verschillende vlakken over de vroege stadia van de Islam, en laat men een aantal verschillen in de manuscripten zien van o.a. de Sana'a tekst en de huidige Koran. Vanaf blz 314 hebben zij het werk van Dr Fedeli geplaatst, die de twee bladen van de “Fogg's Palimpsest” behandelt, en zij zegt:

Bonhams' fragment is a palimpsest in Hijazi script on parchment. The scriptio superior consists of twenty-four verses from the surah al-Nisa: from the word *nasibahum* (Q 4:33) to the word *kafaru* (Q 4:56). The scriptio inferior consists of part of the sura al-maidah, from the word *yutahhira* (Q 5:41) to the word *yujahiduna* (Q 5:54). **The text of the scriptio inferior is different from the standard text of Uthmann.** The variant readings of the Quranic text, through the direct manuscript evidence and not by quotations, are listed below. [4]

En dan volgen er een aantal voorbeelden van blz 314 tot aan 322:

Q 5:42 *fa-'in ja'uka* is missing. The words *fa-'in ja'uka* are present in the standard reading but they are missing in the scriptio inferior of the palimpsest.... *'anhum* is missing. The leaf shows *'aw 'a'rid* instead of the standard *'aw 'a'rid 'anhum*. [5]

Q 5:49 *fa-'annama*, as opposed to *fa-'lam 'annama* of the standard reading. [6]

Q 5:44 from line 7 to 11, on the recto, is the most different from the standard text...the sentence *yahkumuna bi-ma nazala allahu fi-ha* is added, *wa-illa bi-ma* is opposite to *bi-ma*. [7]

Line 8 [...] *kumu bi-ha illa shay'an 'alladhina 'as[lamu]* [8]

Line 10 [...] *una wa-'illa bi-ma stuhfizu min kitabi* [9]

Verder vinden wij op blz 318-319 de volgende discussie. Kortom, Men komt een hoop varianten tegen in de manuscripten van Bonhams alleen:

Such as in Bonhams' fragment, the parchment hands down the old marks of different words,³⁹ added expressions, and omitted words (fig. 6).

Fig. 6: Catalogue 27, Islamic Calligraphy, no. 1 © Sam Fogg

Variants

Apart from the orthographic variants, the *lectiones* are about fifteen, where the Tradition reports only two of them, namely, Q 2:217 and Q 2:222.

In Q 2:217, the standard text is *[yas'alū]naka 'an al-[sha]hri al-ḥarāmi qitālin fi-hi*, whereas in the palimpsest the text is *yas'alūnaka 'an al-shahri al-ḥarāmi wa-'an qitālin fi-hi*, like the *qirā'ah* of Ibn Ma'sūd, al-Rabī, Ibn 'Abbās, al-A'mash, and 'Ikrima: *yas'alūnaka 'an al-shahri al-ḥarāmi 'an qitālin fi-hi*.⁴⁰

In Q 2:222, instead of the standard *fa-'tazilū al-nisā'a fī l-mahīḍi wa-lā-taqrabūhunna ḥattā yathurna*, "So keep away from women / In their courses, and do not / Approach them until / They are clean," it is possible to read (fig. 7) *(lā-taqra)ḥū al-nisā'a fī mahīḍihinna ḥattā yataḥharna*, which is the same reading that the Tradition traces back to Ibn Ma'sūd,⁴¹ without *wa-'tazilū-hunna*.

Table 1: Q 2:222, Fogg, verso, line 20

Reading of Ibn Mas'ūd	يَتَطَهَّرُونَ	حَتَّى	وَأَعْتَزَلُوهُنَّ	مَحِيضِهِنَّ	فِي	النِّسَاءِ	تَقْرِبُوا	وَلَا
	Ⓜ		Ⓜ				Ⓜ	
Pal. Fogg, scriptio secunda		حَتَّى		مَحِيضِهِنَّ		فِي	النِّسَاءِ	يُؤَيِّرُوا
Pal. Fogg, scriptio prima	يَتَطَهَّرُونَ		وَلَا تَقْرِبُونَهُنَّ	مَحِيضِ	الْ		لِوَأ	-
			Ⓜ	Ⓜ			Ⓜ	
Standard Text	يَتَطَهَّرُونَ	حَتَّى	وَلَا تَقْرِبُونَهُنَّ	الْمَحِيضِ	فِي	النِّسَاءِ	فَاعْتَزَلُوا	

The *scriptio prima* of the Fogg palimpsest was scrapped... out or adjusted in favour of the “correction” according to the so-called text of ‘Uthmān, which has now become the “standard text” since 1924, but the original wording of it corresponds well with the Reading of Ibn Mas’ūd, except for his **وَأَعْتَزَلُوهُنَّ**.

Deliberate Omission?

The most interesting variants in Fogg’s palimpsest are the omissions. They might attach a different meaning to the text. In Q 2:217, *ḥattā yaruddūkum*,⁷⁶ “until they turn you back,” is not the same as the standard *ḥattā yaruddūkum ‘an dīnikum*, “until they turn you back from your faith.” Furthermore, *wa-man yartadid minkum*, “and if any of you turn back,” is not the same as *wa-man yartadid minkum ‘an dīnihi*, “and if any of you turn back from their faith.”

In het werk van Behnam Sagedi en Mohsen Goudarzi genaamd “Sana’a 1 and the Origins of the Quran” komen we een aantal van deze varianten tegen wanneer zij die behandelen. [voor meer varianten, zie [hier](#)] De Sana’a bevat een gedeelte dat een palimpsest manuscript is en die primaire tekst noemen zij C-1. Zij geven op bladzijde 21 een paar voorbeelden van variante lezingen van de Sana’a C-1 met betrekking tot de huidige Koran tekst:

Table 1. Examples of Major Variants

Variant description	The text of the standard tradition	The text of the C-1 tradition
In Q 2.196, C-1 does not have the word <i>ru‘usakum</i> .	Do not shave your heads until the offering reaches its destination.	Do not shave until the offering reaches its destination.
In Q 2.196, C-1 has <i>fa-in kāna aḥadun</i> instead of the standard <i>fa-man kāna</i> .	If any of you be sick	Should one of you be sick
In Q 2.196, C-1 has <i>aw nusukin</i> instead of the standard <i>aw ṣadaqatin</i> <i>aw nusukin</i> .	fasting, or alms, or an offering	fasting or an offering
In Q 2.201, C-1 has <i>wa-l-ākhirati</i> instead of the standard <i>ḥasanatan wa-ḥi l-ākhirati ḥasanatan</i> .	There are people who say, “Our Lord, give us in this world,” and they have no portion in the world to come. Then, there are those who say, “Our Lord, give us good in this world and good in the next.”	There are people who say, “Our Lord, give us in this world,” and they have no portion in the world to come. Then, there are those who say, “Our Lord, give us in this world and the next.”
In Q 63.7, C-1 has <i>min ḥawlihi</i> after <i>yanfaḍḍū</i> .	They are the ones who say, “Do not spend (alms) on those who are with the Messenger of God in order that they may disperse.”	They are the ones who say, “Do not spend (alms) on those who are with the Messenger of God in order that they may disperse from around him.”

Van bladzijde 41 tot aan bladzijde 115 bespreken ze de vele tekstuele varianten in relatie tot de huidige tekst die zoveel zijn dat die hier niet genoemd gaan worden anders wordt dit een heel boekwerk.

En van bladzijde 116 t/m 122 maken zij een lijst van 62 verzen met varianten in de primaire tekst van C-1, vergeleken met de standaard huidige tekst en de lezingen van Ibn Mas‘ud, Ubayy Ibn Ka‘b, Ibn Abbas en andere kompanen van Muhammad gebaseerd op verschillende islamitische werken zoals Mu‘jam al-Qiraat en Kitab al Masahif. [\[10\]](#) Zij sommen het volgende op op blz 122:

Appendix 2: On the Upper Text

At a number of points, the upper text differs with every codex described in the literary sources in adding or omitting a verse division. Its unique additions are as follows: Q 2.267 (*tunfiqūna*), 2.285 (*wa-l-mu'minūna*), 6.157 (*yaṣḍifūna*), 32.22 (*al-mujrimīna*), 33.35 (*wa-l-ṣābirīna*). The last two endings might be scribal errors. Its unique omissions are as follows: Q 33.4, 55.44, 55.46, 55.47, 55.48, 56.41, 56.43. The four omissions in *sūra* 55 all occur in folio 33A, lines 17–8. These two lines are much more compact than usual and contain no visible verse endings. It seems the scribe initially forgot to write part of the text, and thus later deleted these two lines and rewrote the text compactly so as to make it fit. The verse endings may have been omitted to save space.

En zo kunnen we wel doorgaan. Missende teksten, toegevoegde teksten, verschillende woorden, noem maar op. De materie is te veel om in dit artikel of zelfs op deze website te behandelen. De voorgaande bewijsstukken zouden meer dan genoeg moeten zijn om de mythe om zeep te helpen dat de Koran 1) niet veranderd is, 2) geen varianten kent en onfeilbaar is overgeleverd 3) dat het geen beladen historische heeft gekend met zijn tegenslagen en moeilijkheden en 4) dat het een wonderbaarlijk bewaarde tekst zou zijn. Er is niets wonderbaarlijks aan zowel de inhoud als de overlevering van de tekst van de Koran. Weet wel dat ik bij geen van de voorgaande voorbeelden zeg dat we niet kunnen weten welke tekst **waarschijnlijk** het origineel is. Wat ik wel wil zeggen is dat er legio variante lezingen zijn en dat wij niet weten welke lezing origineel zou kunnen zijn **zonder** het toepassen van tekst kritiek. Dit is waar de moslim ook mee geconfronteerd wordt als hij consequent is en stopt met het meten met twee maten wanneer hij de teksten weegt van zowel de Bijbel als de Koran. De moslim kan, na het bewijs onder ogen te hebben gekomen, niet langer zeggen dat de Bijbel corrupt en niet te vertrouwen is omdat het variante lezingen heeft zonder dat hij ook tot deze vernietigende conclusie zal moeten komen omtrent de Koran.

Slotwoord

Moslims zoals Tariq Ramadan van Oxford University proberen de schade te beperken door te stellen dat de manuscript varianten 1) de essentiële boodschap van de Koran en 2) de pilaren van het geloof niet veranderen. [\[11\]](#) Dat is natuurlijk ook precies wat christenen al jaren aan moslims proberen uit te leggen over de varianten van de Bijbel. Al zijn er meer varianten in de manuscript traditie van de Bijbel te vinden dan in de manuscript traditie van de Koran, de varianten in beide manuscript tradities veranderen de essentiële boodschappen van beide boeken niet en wordt er ook geen enkele pilaar van beide geloven aangetast. Maar om de een of andere reden willen moslims toch doen alsof de Bijbel dusdanig corrupt is dat de centrale boodschap van de Bijbel verloren gegaan is (zonder ook maar een gram aan bewijsvoering) en de pilaren van het christelijke geloof op losse schroeven zouden staan. Daar is dus duidelijk niets van waar.

Al met al is het veelzeggend dat waar Christenen niet kunnen wachten om hun manuscripten te bestuderen, te catalogiseren en de bevindingen te delen met een ieder die de manuscripten wil inzien, wij precies de tegenovergestelde houding van de moslims zien. Waar iedereen toegang heeft tot een kritische editie [\[12\]](#) van de Bijbel, in het bijzonder van het Nieuwe Testament, vinden wij geen van de Koran. Sterker nog, de moslim wereld probeert zo een kritische editie te voorkomen en loopt er allerm minst warm voor. Wat wij tot nu toe besproken hebben gaat maar om een klein deeltje informatie uit een klein deeltje manuscripten. Een ding is zo zeker als de zon morgen zal schijnen: Hoe meer manuscripten men zal kunnen bestuderen, hoe meer varianten men zal tegenkomen. De moslims schreeuwen moord en brand om variante lezingen uit ruim 5800 Griekse manuscripten uit het Nieuwe Testament dat zo'n 2,1 miljoen bladzijden beslaat. Wanneer zij 5800 Koran manuscripten hebben bestudeerd, gecatalogiseerd en de bevindingen uitgebracht zijn in een kritische editie van de Koran en zij geen variante lezingen eraan overhouden (wat nodig is om de claim van perfect bewaarde tekst te handhaven) dan hebben moslims pas recht van spreken over de vermeende perfecte manuscripten uit hun traditie. Maar tot die tijd mogen zij hun manuscripten blijven verbergen alsof er niets aan de hand is met hun tekst. Wij weten echter wel beter.

Wij hebben dus de 3 beste argumenten tegen ons geloof geanalyseerd en geen van de 3 argumenten zijn ofwel steekhoudend ofwel overtuigend. Het argument tegen de Thora schoot simpelweg tekort. Het argument tegen het Nieuwe Testament was evenmin een succes. De beweringen over de Koran waren overdreven en, nog veel erger, gewoonweg niet waar. Moslim apologeten hebben dus de keuze uit een van twee opties:

1. Of zij blijven deze argumenten tegen de Bijbel gebruiken tegen beter weten in en moeten dus ook erkennen en accepteren dat deze argumenten ook opgaan voor de Koran onder precies dezelfde voorwaarden. Is de Bijbel "veranderd"? Prima, dan is de Koran ook veranderd! Is de Bijbel "corrupt"? Prima, dan is de Koran ook corrupt! Daarmee ondermijnen zij hun eigen religie en kunnen zij geen moslims meer zijn. Zij dienen zich dan te richten naar een andere religie dat wel aan deze criteria voldoet.
2. Of zij erkennen dat hun argumenten tekort schieten en erkennen dat de Bijbel ondanks de variante lezingen in de manuscript traditie alsnog intact is, zoals zij dat ook beweren over de Koran. Dit vormt weer een probleem voor moslims natuurlijk, want als de Bijbel nog intact is, dan betekent het automatisch dat de Koran niet waar kan zijn, want de Koran verwijst namelijk meerdere malen naar de Thora en Evangelie als geïnspireerde werken, maar spreekt hen tegelijkertijd tegen.

Wij van Deo Volente wensen moslims heel veel succes met het maken van hun niet te benijden keuze. Maar zoals de zaken er nu voor staan is de Bijbel nog steeds intact, is de Bijbel nog steeds Gods Woord, is de boodschap van de Bijbel nog steeds bewaard gebleven en houdt dit allemaal in dat de Koran niet de waarheid van God kan zijn, dat Muhammad nooit een ware profeet van de God van Israel geweest is en dat de Islam verworpen dient te worden als de godsdienst van God.

וְאַנְכִי וּבֵיתִי, נִעְבֹּד אֶת-יְהוָה.

Maar ik en mijn huis, wij zullen YHWH dienen!

Voetnoten

[1] Bijvoorbeeld moslim apologeet Abdurraheem Green beweert ook precies hetzelfde en komt heel overtuigend over naar onwetende moslims en christenen, gecueid op

12:35: <https://youtu.be/cu58q4KoQuE?t=755>

[2] Elisabeth Puin, "Ein früher Koranpalimpsest aus San'ā' (DAM 01 -27.1). Teil III: Ein nicht-'utmānischer Koran" in: Markus Groß / Karl-Heinz Ohlig (Hg.), Die Entstehung einer Weltreligion I. Von der koranischen Bewegung zum Frühislam, INARAH Schriften zur frühen Islamgeschichte und zum Koran, Band 5, Berlin/Tübingen 2010, p. 291

[3] Een *palimpsest* is een manuscript dat een primaire onderliggende tekst onder de secundaire bovenliggende tekst bevat, waarbij de primaire tekst weggewassen is en de secundaire tekst er overheen geschreven is. De primaire tekst wordt slechts zichtbaar met UV licht.

[4] Fedeli, geciteerd door Karl-Heinz Ohlig en Gerd R. Puin in "The Hidden Origins Of Islam", blz 314. De term "scriptio inferior" refereert naar de onderliggende weggewassen tekst in een palimpsest manuscript. De term "scriptio superior" refereert naar de bovenliggende tekst die over de weggewassen tekst geschreven is.

[5] Ibid., blz 314-315 – *fa-'in ja'uka* (als zij tot jou komen) ontbreekt. mss laat zien *'aw 'a'rid (wend je af)* ipv de standaard *'aw 'a'rid 'anhum (wend je van hen af)*

[6] Ibid., blz 315 – *fa-'annama*, in tegenstelling tot *fa-'lam 'annama*

[7] Ibid., blz 315 – de zin *yahkumuna bi-ma nazala allahu fi-ha* is een toevoeging volgens Fedeli, maar is wellicht een variant op de standaard tekst *yahkum bima anzala Allahu faola-ika*. Sana'a leest ook *wa-illa bi-ma* ipv slechts *bi-ma* in de standaard tekst.

[8] Ibid., blz 315 – Lijn 8 [...] *kumu bi-ha illa shay'an 'alladhina 'as[lamu]* ipv de standaard tekst *yahkumu bi-ha al-nabiyyuna 'alladhina 'aslamu*

[9] Ibid., blz 315 – Line 10 [...] *kumu bi-ha illa shay'an 'alladhina 'as[lamu]* ipv de standard tekst *yahkumu bi-ha al-nabiyyuna 'alladhina 'aslamu*

[10] Als voorbeeld hier blz 116 (afbeelding):

Sūra, verse, Folio:line	Lower Text	Standard Text	Readings Similar to the Lower Text
2.96, 2A:28	[د] (ع) (أ) (د) / [ل] (أ) (ح) / [و] (د) / //ند	<i>'alā</i> <i>ḥayātīn</i>	Ubayy b. Ka'b: <i>'alā l-ḥayātī</i> (MQ, 1:156).
2.96, 2B:1	[ح] (ه) / /ـ	<i>bi-</i> <i>muzahzi-</i> <i>ḥīhi</i>	Ibn Mas'ūd: <i>bi-munziḥīhi</i> (MQ, 1:156).
2.98, 2B:6	(مكـل)	<i>Mikāla</i>	Ibn Muḥayṣin: <i>Mikāyl</i> (MQ, 1:160). This word has been read in many ways, but Ibn Muḥayṣin's reading is the only one compatible with the <i>rasm</i> in C-1.
2.105, 2B:26	او المـسر ن (كو)	<i>wa-lā</i> <i>l-mush-</i> <i>rikīna</i>	Al-A'mash: <i>wa-lā l-mushrikūna</i> (MQ, 1:169).
2.217, David r:25	[و] (ع) (ن) هل [ـ] (ه)	<i>qitālin fīhi</i>	Ibn Mas'ūd, Ibn 'Abbās, 'Ikrima, al-A'mash, al-Rabī: <i>'an qitālin fīhi</i> (MQ, 1:298). IM-A: <i>'an qitālin fīhi</i> (KM, 1:307).
2.222, David v:19	/ { } (ل) [ـ] [ـ] (و) / [ـ] (س) (أ) هـ (محـصـد) (ل) / [ـ] (حـد) [ـ] [ـ] (ط) (ه) (ر) / ن <i>yathurna</i>	<i>fa-lazilū l-</i> <i>nisā' a fī l-</i> <i>maḥḍī</i> <i>wa-lā</i> <i>taqrabū-</i> <i>hunna</i> <i>ḥattā</i> <i>yathurna</i>	Ibn Mas'ūd and Anas: <i>wa-lā taqrabū l-nisā' a fī maḥḍihinna wa-lazilūhunna ḥattā yataṭaḥharna</i> (MQ, 1:308–9).
2.222, David v:20	[ـ] (ط) (ه) (ر) / ن	<i>yathurna</i> ن	The reading <i>yataṭaḥharna</i> is reported for Ibn Mas'ūd, Anas, and Ubayy b. Ka'b, while <i>yathaharna</i> is reported for Ḥamza, al-Kisā'i, 'Āṣim (via Abū Bakr and al-Mufaḍḍal), al-A'mash, al-Jaḥḍarī, Ibn Muḥayṣin, and Khalaf (MQ, 1:308).
5.45, Bonh. r:13	[س] (و) / (س) / [ـ] (ع) (أ) (د) / سر نـل	<i>wa-</i> <i>katabnā</i> <i>'alayhim</i>	Ubayy b. Ka'b: <i>wa-anzala llāhu 'alā Banī Isrā'īla</i> (MQ, 2:278).
5.48, Bonh. v:4	[سر نعه]	<i>shir'atan</i>	An early Baṣran who apparently had <i>sharī'atan</i> in his own copy of the Qur'ān accused al-Ḥajjāj of having "changed" the Qur'ān and written the synonym <i>shir'atan</i> instead. On a discussion of the report about al-Ḥajjāj, see Sadeghi and Bergmann, "Codex," 365, footnote 36; cf. MQ, 2:286.

[11] <https://youtu.be/cu58q4KoQuE?t=391> – gecued op 6:30

[12] Een kritische editie van de Bijbel is een uitgave waarbij de variante lezingen worden weergegeven, welke manuscripten die betreffen, waar die zij ontdekt, welk jaar, etc.

Deo Volente^{NL}

Laat de Bijbel spreken

© Deo Volente NL 2017. Het is toegestaan dit materiaal te verspreiden. De makers doen het verzoek dat de bron wordt vermeldt en dat er niet zonder context wordt geknipt en geplakt uit dit werk.